

LEWI PETHRUS

BIBELSK MENIGHETSTUKT

AUTORISERT OVERSETTELSE AV
W. SKIBSTED

«KORSETS SEIR»S FORLAG.
OSLO 1930.

DIGITAL REPRODUCTION

KRISTENBLOGGEN.NET

Copyright:

*You are free to Share — to copy, distribute
and transmit the work*

Under the following conditions:

*No Derivative Works — You may not alter,
transform, or build upon this work*

Alfons Hansen & Sønners trykkeri,
Oslo.

Forord.

Efterat disse linjers medskriver hadde hatt gleden av å gjennomlese emnet «Kristen församlingstukt» av pastor Lewi Pethrus, hvilket oprinnelig utkom i form av en rekke artikler i bladet «Evangelii Härold», og frydet sig over de ugjendrivelige sannheter som deri presentertes, opstod en inderlig trang hos ham efter å få omklædd dem i det norske sprogs drakt, såat dette interessante og overmåte belærende innhold kunne komme kristenfolket også i vårt land til gode.

Ved personlig henvendelse til forfatteren blev dette ønske velvilligst imøtekommet og boken kan nu presenteres alle norske bibelelskere.

Stoffet er i oversettelsen innordnet i ni kapitler i overensstemmelse med de ni artikler, hvori originalutgaven utkom.

De klare og guddommelige sannheter, som her med fryktløs djervhet pointeres, vil selvfølgelig forekomme mange å være vel fast føde, men alle som har sine åndelige fordøielsesorganer i orden, vil tilegne sig denne boks innhold med god appetitt og med stor takknemlighet til Gud.

Halden i mai 1930.

Oversetteren.

I.

For noen år siden førtes der her i landet (Sverige) en diskusjon i den religiøse presse angående menighetstukt. Det var den gang en teolog som hevdet den teori at man ikke skulde prøve på å utøve nytestamentlig menighetsorden og praktisere menighetstukt, ti det var i hvert fall umulig å holde menigheten ren. Det var i den første tid, mente han, at slikt kunde gå for sig, ti den gang fantes der noget som han kalte for åndstukt. Til eksempel herpå tok han Annanias og Safira som falt døde om da de søkte å bedra den Hellig Ånd. Men denne makt, sa han, finnes ikke nu, hvorfor man ikke skal prøve på å øve nogen menighetstukt. Men det står ikke, at alle som levde i synd i den første kristne tid blev straffet med at de falt døde om. Det står at man drev ut dem som levde i synd.

Den anskuelse at man helt og holdent bør opgi tanken på menighetstukt på grunn av at der endog i den beste menighet kan innsnike sig urenheter er å skyte over målet. All ting er relativt og stykkevis her i verden. Derfor kan vi ikke fordre noget absolutt fullkomment. Det kommer til å bli en del anstøt i Guds rike så lenge vi er her. Og Jesus sier at det første som skal skje ved Hans tilkommelse er

at englene skal gå ut og sanke op alt det som volder anstøt i Hans rike og kaste det i ildovnen. Altså skal det være anstøt i Guds rike inntil den dag Herren kommer. I den lille disippelskare på 12 medlemmer var det en Judas Iskariot. Denne meddelelse har ofte trøstet mig. Det var i hvert fall ikke nogen feil hos menighetsforstanderen for den menigheten, og allikevel hadde Han med sig en som var en djevel. Og han var med i tre år. Guds menighet på jorden må være forberedt på at der er en og annen med som ikke har alt klart. I lignelsen om kongesønnens bryllup var det en som ikke hadde bryllupsklær. Gud være takk at det ikke var mer enn en, men der var dog en. Det viser at nogen kan trenge sig inn i bryllupssalen uten å ha de rette bryllupsklær. Men derfor må vi ikke opgi tanken på å holde Guds menighet ren. Vi må så godt vi kan forsøke derpå, skjønt vi ikke kan tenke oss å få den absolutt ren. Hvis vi skulde følge forannevnte teologs prinsipp, slett ikke å bry sig om å håndheve menighetstukt, da var det omtrent som om en gartner sa: «Jeg kan ikke holde mine marker absolutt rene for ugress, hvor mange tjenestefolk jeg enn benytter til å luke og hvor meget arbeid jeg enn koster på dem, så jeg lar ugresset vokse. Det lønner sig ikke å holde på med det, ti jeg kan allikevel ikke holde markene absolutt rene».

Å handle på denne måte var jo det samme som at han ingen høst fikk, ti alt vilde da kveles av ugress.

Således er det i Guds menighet: hvor meget vi renser og hvor meget vi enn prediker imot urenheten

så finnes der alltid litt ugress igjen hist og her. Men til tross herfor må vi ikke gi tapt og si at ugreset får vokse fritt. Nei, vi må holde så rent vi kan. Og det er intet som lønner sig så godt i en have som det å holde ugreset borte. Har man et godt øie til ugreset — og det beste er i god tid å ta fatt på det før det får for stor makt — da skal man med ganske lite besvær straks kunne ødelegge det for lang tid fremover. Det kommer igjen, det er sant, men når det under slike forhold kommer har det vanskelig for å få fotfeste.

Således er det i Guds menighet. Vi kan, hvis vi i god tid går til kamp mot ugreset, se at Herren velsigner veksten. Det er nødvendig for de edle vekster at ugreset fjernes, ellers forvandles akeren slik at den istedenfor å være en mark med edle vekster blir en ugressmark med edle vekster bare hist og her. Det må ikke være så at Guds menighet er en flokk av verdslige mennesker og at en og annen gudfryktig finnes innstukket her og der, men hyklerne skal utgjøre undtagelsene. Gud vil at vi skal bekjempe det onde.

Det er et hårdt arbeid å rense bort ugress. Det koster megen møyie og utholdenhet. Det er også sant at det koster en menighet å praktisere menighetstukt. Men i Matt. 18, hvor der tales om menighetstukt, heter det: «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblandt». Tenk at dette underfulle løfte står i forbindelse med menighetstukt! Det er herlig at Jesus er med når menighetstukt øves. Den største smerte en menighet har er å skille nogen fra menigheten. Men er Jesus midt

iblandt oss, da må det skje. Priset være Hans navn! «Forat Han selv kunde fremstille menigheten for sig i herlighet, uten plett eller rynke eller noget sådant, men at den kunde være hellig og ulastelig». Ef. 5: 27.

Gud har en bestemt hensikt med hvad Han befaler sin menighet på jorden, og menighetstukten har en meget stor og betydningsfull opgave.

Først og fremst er det menighetstuktens formål å bevare menigheten i dens kall: å være et avsondret folk, ti menigheten skal utgjøre en adskilt flokk, skilt fra verden, skilt fra urenhet og synd. Det er jo deri selve meningen med menigheten ligger. Det ord som er benyttet i Det nye testamente for å betegne menighet, vet vi, betyr nettop kalt ut. Menigheten skal være en flokk som er tatt ut fra verden, for naturligvis å være noget annet enn verden.

Hvad er det da som skiller menigheten fra verden? Jo, det er det som står omtalt her, nemlig at Kristus har elsket menigheten og gitt sig selv for den for å hellige den. «Forat Han selv kunde fremstille menigheten for sig i herlighet, uten plett eller rynke eller noget sådant, men at den kunde være hellig og ulastelig.»

Gud vil ha et utgangspunkt for sin virksomhet på jorden. Verden er gått bort fra Gud, og Han kan ikke utføre sin gjerning ved den, derfor må Han ta ut av verden en flokk, hvorigjennem Han kan virke. Og denne flokk er menigheten. Men forat den skal kunne beholde sin stilling som menighet og være en utvalgt flokk, må den øve

menighetstukt, ti dersom ikke menigheten gjør det blir den verdslig. Verden kommer inn i menigheten og menigheten kommer ut i verden. Skillet slettes ut, og Guds menighet blir ikke lenger nogen menighet. Den blir ingen uttatt flokk, men er lik verden, og da blir det jo en ren parodi å kalle den Guds menighet.

Vi er oss bevisst at der i årenes løp er gjort meget for å slette ut skillet mellom Guds menighet og verden, men når en virkelig vekkelse kommer blir det bestandig viktig for Guds folk å skille sig fra verden. Men legg merke til at i frafallstider blir skillet mellom Guds folk og verden mindre og mindre merkbar. I vekkelsetider derimot blir skillet tydelig, og forskjellen sees klart.

Idet jeg taler om dette kommer et bilde for mig. På mitt fødested, ved Halleberg i Västergötland, var der noget som kaltes for länslinan. (Lens- eller herreds-linjen). Det vil si man har hugget ned skogen i en rett linje flere meter bred over skogsviddene for å betegne skillet mellom Skaraborgs og Älvsborgs len. Jeg kommer så vel i hu den grenselinjen. Man talte om den og hadde den som et merke. Alle visste om den og kunde se den. Siden var jeg borte i mange år og kom atter hjem. Jeg gikk da den veien gjennom skogen, men kunde ikke finne grenselinjen. Jeg spurte da hvor den var, men den var simpelthen vokset igjen. Skillet var borte. Så var jeg fraværende ennu nogen år. Da jeg siden kom hjem, gikk jeg atter samme vei, og nu var grenselinjen der igjen.

Det er ofte slik i Guds rike. Det hender at

forskjellen mellom Guds folk og verden ikke kan sees, ti skillet er vokset til igjen, og når man passerer det, vet man ikke hvor det er. Man synes folk er hyggelige; de er ordentlige og ser ut som kristne, mens der finnes andre som er kristne, men som er så slurvet og verdslige at man ikke kan se noen forskjell. Men Gud vil ikke ha det slik. Verden skal være verden, og de kristne skal være kristne. Guds ord gjør en klar og tydelig forskjell, og menighetstukten er til for å holde skillet klart så folk kan si når de passerer: «Her er Guds folk og her er verden».

Det er en nåde av Gud når en slik menighetstukt kan øves, og den kan øves alene under slike forhold hvor Guds Ånd er til stede i Guds menighet. Ellers er der ingen mulighet for å kunne øve en rett menighetstukt. Man får hverken makt eller anledning dertil. Men Gud være takk at Han ikke har dømt sin menighet til å få besøk av den Hellig Ånd med vekkelse hvert femte eller kanskje hvert tiende år, men vil, at Hans Ånd skal være i menigheten fra år til år, og er det så at den Hellig Ånd bor i menigheten da kan man ha skillelinjen klar.

Forat menigheten skal kunne beholde sin stilling som et helligt og avsondret folk, et folk skilt fra verden, må der menighetstukt til. «Eller vet I ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Hverken horkarler eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller bløtaktige eller de som synder mot naturen, eller tyver eller havesyke eller drankere eller baktalere el-

ler røvere skal arve Guds rike. Og således var det med nogen av eder, men I har latt eder avtvette, I er blitt helligede, I er blitt rettferdiggjorte i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd». 1. Kor. 6: 9—11. Der ser vi verden hvordan den er, og vi ser også hvorledes menighetsmedlemmene hadde latt sig tvette rene fra synden og urettferdigheten og gått over på Herrens side.

I 2. Kor. 11: 2—3 leser vi: «Ti jeg er nidkjær for eder med Guds nidkjærhet; jeg trolovet eder jo med én mann, for å fremstille en ren jomfru for Kristus. Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list således skal og eders tanker forderves og vendes bort fra den enfoldige troskap mot Kristus». Vi ser her hvordan den kristnes rette stilling er. Det er i skilsmisse fra det gamle liv. Men samtidig som vi på denne måte er skilt fra syndelivet står vi dog i stadig fare. Apostelen peker på hvilken fare menigheten alltid står i, nemlig faren forat den skal dras bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. Fra dette, som den nyfrelste har så klart for sig, å være nøieregnende i alt, skilt fra verden og å ha sin glede i å leve helt for Gud. Enhver av oss er i stor fare, og det samme er det med menigheten i sin helhet.

Når man har vært med i en virksomhet i mange år og den har gått frem og er blitt stor, er det meget lett å gå op i denne og i en del ting i forbindelse med virksomheten, slik at det bringer en til å tape blikket for selve kjernen i menighetslivet, den enfoldige troskap mot Kristus. På denne måte kommer man bort fra dette barnlige, rene og enfoldige liv i det inderlige samfund med Herren

som Han vil vi skal leve i. Men skal menigheten kunne fylle sin opgave som et adskilt folk for Herren, må den, i sin helhet så vel som ethvert medlem, være på vakt og skille ifra sig alt som vil forurensse. Kommer verden inn i menigheten er det klart, at enten må verden ut av det medlem som den har fått binde, eller også må vedkommende medlem ut av menigheten, så sant ikke menigheten en dag skal bli helt igjennem verdslig.

Det farlige er at man kan bli besmittet og bedratt, og ofte går det til på den måte at man forføres av en **falsk kjærlighet**. Det heter: «Man må ikke være dømmende». Ser man verdensvesenet og begynner å peke på det og predike imot det, finnes der dem som sier: «Man må være kjærlig og ikke dømme så hårdt». Ja vel! Men den rette kjærlighet straffer det onde! Elsker vi Guds menighet da tillater vi ikke synden å være der. Hvem er det vel som vil at synden skal være i Guds menighet? Tror I at det er den som elsker menigheten? Nei! Hvem elsker menigheten? «Kristus har elsket menigheten», og Han vil ikke at synden skal få besmitte nogen i den. Hvem er det da som ønsker at menigheten skal tolerere litt synd hist og her? Det er djevelen! Han elsker ikke menigheten, men han hater den, og hvorfor vil han at synd skal tolereres? Jo, fordi han vet at dette er menighetens nederlag og sjelenes fordervelse. Altså: Elsker du menigheten på den måte at du vil man skal tolerere synd, har du samme sinnelag som djevelen, men tåler du ikke synden i menigheten, da har du samme sinnelag som Gud. «Kri-

stus elsker menigheten og gav sig selv for den». Derfor har Han undervist oss om menighetstukt.

Der finnes dem som sier at vi ikke må være så strenge. Det er slangens tale som bedrog våre første foreldre. Han sa også den gang: Det er ikke så farlig! Man bør ikke holde så strengt på hvad Gud har sagt, du vinner ved at du ikke gjør det! Slik taler satan idag også. Dersom vi fremholder at Guds ord sier slik og slik, og at vi må følge det, så svarer man at man må være moderat og være litt forsiktig så man ikke går for langt. Mine venner, Gud elsker menigheten, og Han hater synden i den og vil for enhver pris ha den utenfor menigheten. Du får selv velge på hvilken side du vil stå. Vil du tolerere synden så vet du hvor du står, og hater du synden så vet du også hvor du står.

Menigheten kan ikke beholde sin stilling som menighet, medmindre den øver menighetstukt og skiller synden fra sig.

II.

Jeg vil ytterligere peke på et par bibelsteder som viser oss hvad hensikten er med kristen menighetstukt.

Vi slår op 1. Kor. 5: 6—8: «Det er ikke smukt, det som I roser eder av. Vet I ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? Rens derfor ut den gamle surdeig, så I kan være en ny deig, likesom I er usyret! ti vårt påskelam er jo slaktet: Kristus. La oss derfor holde høitid, ikke med gammel surdeig eller med ondskaps og ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød!»

1. På grunn av syndens smittende evne.

Vi må øve menighetstukt med tanken på syndens enestående evne til å smitte og utbre sig. Man kunde kanskje tenke at det ikke behøvde å være så nøie om litt synd blev tolerert hist og her. I Korint var det sikkert en god menighet, og man skulde tro, at ett sådant tilfelle som det her inntrufne ikke skulde betydd så meget for en stor menighet. Jeg tror ikke apostelen mener at dette tilfelle var så lite i og for sig at han derfor kaller det en **liten** surdeig, ti det var en skrekkelig synd

den mann som omtales her levde i. Når han kaller denne synd en **liten** surdeig kan det sikkert forklares derhen at det var **en eneste** person det gjaldt, og at de tok hensyn hertil og mente at det ikke behøvde å skade menigheten at han, på tross av åpenbar synd, fikk tilhøre den. Hvad apostelen vil ha sagt er, at hvis en person, som lever i synd, fortsatt får tilhøre menigheten, kommer han til å besmitte den helt og holdent. En liten surdeig syrer hele deigen.

Det enkelte menneske bærer alene ansvaret for den synd som han lever i, fordi ingen annen enn han selv har kjennskap til den, men så snart synden blir åpenbar i Guds menighet, deler også den ansvaret. Tolererer man da synden, er det klart at den smitter. I en menighet finnes der mennesker som ikke har selvstendige, utpregede eller befestede moralske og åndelige begreper. Deres anskuelse dannes av det miljø som de lever i, og i særdeleshet av den menighet de tilhører. Når de kommer inn i en kristen menighet er det i alminnelighet temmelig ukyndige om åndelige ting. Kanskje de kommer inn i menigheten med de aller høieste tanker om at menighetens medlemmer bør leve helt for Gud, men så får de se gamle kristne gjøre sig skyldige i ting som de selv har overvunnet efter megen kamp og med store ofre. Slike vil da naturligvis fristes til å tenke: disse er jo gamle kristne, og når de kan tillate sig slikt, hvorfor behøver da jeg å kjempe en så hård kamp for å avstå fra dette? Jeg kan vel være en god kristen for det? Således senkes og ødelegges det go-

de moralske og åndelige begrep som en slik sjel fikk i frelsen. Gjennem menigheten fostres frem andre begreper hos ham, ved den ånd som råder der, og gjennom det liv som der leves. Hvor det er viktig at synd ikke blir tolerert i Guds menighet! Ti om så skjer, er det klart at andre, som lever i synd, vil forsvare sig dermed. Det får man ofte høre. Den som lever for Gud forsvarer sig ikke med andres synd, men mennesker som lever i nederlag og er dårlig stillet i åndelig henseende, forsvarer sig på denne måte. Er det så at en person lever i synd og menighetsforstanderen kommer til ham og sier at det ikke er riktig å leve slik forsøker han, hvis han ikke er ærlig i sitt hjerte, å finne frem nogen annen i menigheten som har lidt nederlag. Dersom han kan peke på en annen som lever i samme synd og allikevel er godkjent av menigheten, da føler han sig på den sikre side.

En Guds menighet bør være slik at en synder ikke kan finne noget til undskyldning. Når et menighetsmedlem lever i synd, bør vedkommende få være alene om denne stilling og få kjenne at han (eller hun) er skilt fra den øvrige del av menigheten. Da blir synderen dømt i sin samvittighet istedenfor å bli trøstet i sin synd.

Synden er en surdeig, og får den fortsette med å være i Guds menighet, gjennemsyrer den snart hele deigen. La oss tenke oss en slik synd som gjerrighet. Det er jo faktisk en synd som si-destilles med de groveste forbrytelser. Guds ord setter horkarler, ekteskapsbrytere, røvere, menedere og gjerrige under samme rubrikk. Men se på de

kristne menighetene, hvorledes man lar gjerrigheten råde! Hvad blir følgen? Jo, de som ikke har noget i denne verden mener å ha rett til å være bitre i sitt sinn overfor dem som har noget. Og det er klart at dersom en del har rett til å samle skatter på jorden og være gjerrige, hvad Guds ord sier de ikke skal, da har naturligvis andre likeså megen rett til å være bitre på de gjerrige. Begge deler er synd. Men den som er bitter undskylder sig med den andens synd.

Eller anta at der forekommer klandreverdige sedelige forhold i en menighet, forhold som man vet om, men som man ikke tar nogen forholdsregler imot. Det er i mange tilfelle så at hvis det er ringe og fattige medlemmer det gjelder, blir saken tatt op, men er det innflytelsesrike medlemmer, eller rike mennesker, tas saken i almindelighet lett, og synden kan fortsette lenge. Men et eneste slikt tilfelle senker hele det moralske nivå i en Guds menighet. Tenk hvorledes dette virker på den unge!

La mig ta et annet eksempel! Unge mennesker lever i kjærlighetsforhold til hverandre og forbryter sig mot Guds bud og lever i synd. Men synden straffes ikke. Hvad blir følgen? Jo, følgen blir den at all ungdommen innen menigheten stilles innfor den forferdelige fristelse å falle som offer for en lignende synd. Hele det moralske nivå blandt ungdommen synker. Synden er en surdeig, og får den være i fred gjennemsyrer den hele deigen.

Det er merkelig hvordan synd, som tolereres

i Guds menighet, kan senke en hel menighets og en hel åndelig bevegelses åndelige liv. Menighets-
tukt må øves med strenghet, også av den grunn at
synden har en enestående smittende og demorali-
serende virkning også på dem som ikke direkte
lever i synd. Den senker deres åndelige og moral-
ske begreper og sløver deres sinn i forhold til synd
og fristelse, og gjør at hver og en i Guds menig-
het på den ene eller den andre måten blir mer og
mer mottagelige og besmittet av synd.

2. For å bevare gleden i Gud.

I det foran citerte vers står der at dersom vi
renser ut surdeigen, kan vi feire høitid i Guds
menighet. «La oss derfor holde høitid, ikke med
ondskaps eller ugudelighets surdeig, men med
renhets og sannhets usyrede brød». Det er nød-
vendig å øve menighetstukt forat menigheten kan
ha den høitid som Gud har bestemt for sin menig-
het på jorden. Vi skal være et høitidsfeirende folk.
Halleluja! Guds menighet på jorden lignes med
en kongesønns bryllup, og skal vi kunne ha bryl-
lupsfest, må vi leve i renhet og hellighet. Der fin-
nes mange Guds ord som peker på hvilken betyd-
ning det har for oss. at vi vandrer i renhet for å
kunne ha glede i Gud og vandre i kjærligheten.

Johannes skriver: «Dette skriver vi for-
at eders glede skal være fullkommen». (1. Joh. 1:
4). Hva skriver han så videre? Jo, om å van-
dre i lyset som Han er i lyset, og at vi derved skal
ha samfund med hverandre, og Jesu Kristi, Guds

Sønns blod renser oss fra all synd. Og så skriver han hele brevet igjennem om renhet og hellighet. Hele Johannes' brev taler om lys, liv, rettferdighet, renhet, kjærlighet og seier. Takk og lov! Vi vet at i Guds menighet kan der ikke være glede uten at der er renhet. Hvad er det som gjør at et menneske får frelsesfryd? Jo, man får visshet om sine synders forlatelse. Man får visshet for at man er rensset fra sin synd. Når er det en troende mister sin frelsesfryd? En del kristne sier at den med tiden går bort av sig selv. Nei, mine venner, det gjør den absolutt ikke. Blir man virkelig frelst og får frelsesfryd, går den ikke bort av sig selv. Frelsesfryden svinner når man begynner å leve i synd, og ikke før. Så lenge et frelst menneske lever i hellighet og renhet får det beholde sin frelsesfryd.

Legg hånden på ditt eget hjerte, du som savner den glede i Gud som du engang hadde, og svar innfor Ham. Er det ikke synd som har berøvet dig frelsesfryden? Så lenge du kunde se op til Gud i bevisstheten om at du var ren, så lenge strømmet frelsesfryden over dig. Hvorledes får man den tilbake? Jo, som David sier i den 51de salme: «Rens mig fra synd med isopp så jeg blir ren, tvett mig så jeg blir hvitre enn sne.» Dette er veien for den enkelte, så vel som for menigheten, hvis man er blitt sløv og likegyldig.

I sløvhetsstider vinner man ikke mange sjeler for Gud, og man er redd for medlemsantallet, derfor vil man ikke utelukke syndere. Man kan ikke minske på det lille antall man har, og

så overser man synden. I slike tider lever de kristne et gledeløst og ulykkelig liv. Men så kommer der en vekkelse og hvad skjer? Jo, det blir syndsbekjennelse blandt Guds folk, og hvor det før var dødt, stivt og koldt blir det igjen fryd og glede. Frelsesfryden kommer tilbake når synden blir rensset bort.

Mine venner, hvis vi fjerner den gamle surdeig fra oss kan vi holde høitid, «ikke med ondskaps og ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød». Det er fra det usyrede brøds høitid at ordet «sötebrödsdagar (usyrede brøds dager) stammer. Det var nettop i påskehøitiden man fjernet all surdeig fra Israels boliger. Når vi skiller ut synden kan vi ha «sötebrödsdager», og det har Guds menighet alltid, bare den holder synden ifra sig.

3. For å bevare kjærligheten.

Det er ting jeg har lagt merke til i forbindelse med dette. Det angår vårt kjærlighetsliv som kristne. Vårt liv som kristne er et liv i kjærlighet. Gud har elsket oss og gitt os sin Sønn, og ved å få øinene oplatt for denne virkelighet gripes vi av denne guddommelige kjærlighet. Den frelser oss og forvandler våre liv. Det er ved denne Guds kjærlighet vi fødes på ny, ti det står at vi gjennom de største og dyreste løfter har fått del i guddommelig natur. Og Gud er kjærlighet.

Jeg vil aldri kunne glemme første gangen jeg

reflekterte over at jeg elsket Gud. Hvor underfullt jeg syntes det var! Før jeg blev frelst var jeg så redd Gud at det var rent uhyggelig, men siden biev jeg så forundret over at jeg elsket Ham. Jeg opdaget dette en tid efter at jeg var blitt frelst. Hvor underfullt det er å elske Gud over alle ting! Dette oplever vi når vi blir født av Ham. Vi får også i Åndens dåp erfare det som omtales i Rom. 5: 5: «Ti Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved den Hellig Ånd, som er oss gitt». Vi får gjennom den kjærlighet som Gud utgyter i våre hjerter oppleve at vi elsker vår neste som oss selv, og er vilige til å ofre oss for andres frelse og vel.

Hvor det er herligt når dette liv leves i Guds menighet! Den kjærlighet som finnes i levende, rettferdiggjorte kristne er, kan hende, det underfulleste i Guds menighet. Mennesker samles der fra forskjellige kanter, opfostret under ulike forhold, vilkår og samfundsstillinger, men kan dog elske hverandre opriktig, rent og hellig, ikke med denne besmittede såkalte kjærlighet som finnes i verden, men med en ren og hellig kjærlighet som Gud har utgytt i våre hjerter. Med denne kjærlighet elsker vi våre brødre og søstre, kjemper for dem, ber for dem og ofrer til dem, ja, vi kunde ofre oss for mennesker som vi aldri har sett. Dette er guddommelig, ubegripelig. Denne kjærlighet bor i rensede hjerter.

Men, man kan i Guds menighet få oppleve at det som forstyrrer denne kjærlighet er **synden**. Når et menneske begynner å leve i synd da ophører det å elske med Jesu Kristi rene kjærlighet.

Guds og Jesu Kristi guddommelige rene kjærlighet kan ikke bo i et hjerte som holder fast ved nogen synd. Der hvor man har noget urett i sitt hjerte ophører man å elske og begynner i stedet å kreve kjærlighet.

En del mennesker tror at det er gudelig å gå omkring og bare tale om kjærlighet uten å bevise den i virkeligheten. Det er ganske sikkert noget galt med kjærlighetslivet når man stadig taler om at andre ikke elsker en. Når den ene av ektefellene forbitrer familielivet med å tale om den andens mangel på kjærlighet har den sanne kjærlighet allerede forsvunnet fra den klagendes hjerte. Da er kjærligheten blitt erstattet med skinsyke eller nogen annen lignende følelse. I almindelighet er det så at de som klager over andres mangel på kjærlighet selv er åndelig besmittet, slik at de renhjertede ikke kan elske dem som sanne brødre og søstre.

Disse mennesker forderver kjærligheten i Guds menighet. De ødelegger den. Og la mig si at det er på den måte den kristne menighet ophører å være det underfulle hjem som Gud har tenkt den skal være. Man lar synd komme inn og menigheten blir ikke lenger ett hjerte og en sjel.

Det går til så enkelt. Mennesker begynner å huse noget i sitt hjerte, for eksempel hovmot, avindsyke, tvil, knurr, gjerrighet, baktalelse, bitterhet, ja, til og med hat. Levende kristne kjenner til dette. De kjenner at den broren eller søsteren som de var så ett med før, lever i synd, og man kan ikke elske dem som tidligere, men man

må elske dem som man elsker syndere. Men i Guds menighet skal der være en levende, brennende søskenkjærlighet. Og denne kjærlighet kan man ikke ha til andre enn til slike som lever rent og hellig i samfund med Gud. Den virkelige guddommelige søskenkjærlighet er bare til stede hos de mennesker som er virkelige brødre. Men hvorledes skal man kunne elske en bror som ikke lever opriktig med Gud? Dette underfulle kjærlighetsforhold i Guds menighet ødelegges ved at der gis rum for slike personer som ikke lever i rett forhold til Gud. Og disse har snart den ene og snart den annen fordring, og blir ikke disse opfylte så anser de det bevisst at der ingen kjærlighet finnes i menigheten. Men det er ikke bare å fordre i Guds menighet. Enhver kan forstå hvordan det ville bli i et foretagende hvor alle var fordringseiere. På samme måte forholder det sig med menigheten. I Guds menighet skal det være slik at alle er med i den hensikt å få gi Gud sin del, få gi sitt liv og sin kjærlighet til menigheten.

Men jeg sier ennu en gang: Hvor du enn trefter disse mennesker som går rundt og sier at der er mangel på kjærlighet i en menighet fordi man er streng mot synden, si dem at der er synd i deres eget liv. Du har rett til det, ti det er sant. Og disse mennesker er selv årsak til at de ikke elses av sine brødre og søstre som med sin beste vilje ikke kan elske dem, fordi der ligger urenheter bak deres fordring på kjærlighet. Å få fatt på deres feil, og få dem ifrem i lyset kan alene skje ved den Hellig Ånds underfulle bistand. Det er kun

i en våken, levende menighet at slikt kan renses ut.

Her er et overmåte alvorlig punkt i menighetslivet. Det er på dette punkt at mere enn en menighet har ophørt å være det varme, åndelige hjem hvortil man kommer med glede og hvor man føler at man må være med for å møte brødrene og søstrene og fornemme den underfulle ånd som bor i menigheten. Denne følelse at man må være med ophører når urene ting får plass i hjertene. Når en falsk kjærlighet gir plass for disse snikende, men allikevel myrdende synder i Guds menighet, da flykter den sanne broderkjærlighet, ti den kan bare stanse hos de sanne brødre i den renhjertedes krets.

Vil du, bror og søster, at Guds menighet skal ha fremgang, da må du se til at all synd renses ut av ditt eget liv, så du blir ren, hellig og åndelig. Du må også bidra til at alle åpenbare syndere kommer ut av Guds menighet, hvis de ikke vil bøie sig. Ellers kan aldri Guds menighet fylle sin opgave. Den kommer til å synke ned til å bli et vrengebillede av hvad Gud har tiltenkt den å være. Men hvor herlig det er når alle elsker hverandre, når alle er opriktige mot hverandre! Hvilken underfull kjærlighet! I stedet går folk rundt og lefler med synd og må til og med erkjenne at de holder på dermed, men samtidig sier de at der ingen kjærlighet er blandt brødrene! Det er ikke meningen at disse skal være gjenstand for broderkjærlighet. Det er falskt. De som i virkelighet kan vente å oppleve virkelig broderkjærlighet er de

ekte brødre og søstre. Derfor gjelder det for oss å leve i renhet og hellighet, og det gjelder for Guds menighet å holde sig fra all bevisst synd. Da blir der både glede og kjærlighet i Guds menighet.

III.

«At du kan vite, hvorledes man bør ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll». 1. Tim. 3: 15.

Det står her at menigheten er sannhetens støtte og grunnvoll. Jeg er viss på at ingen av oss fullt ut fatter denne sannhet at den kristne menighet er sannhetens støtte og grunnvoll. En pillars eller støttes gjerning er å holde oppe. Menighetens opgave er å holde frem sannheten i verden. Den er sannhetens grunnvoll hvorpå sannheten hviler. Altså er det på menigheten den virkelige sannhet støtter sig. Tenk for en kolossal opgave!

La oss overveie saken, og søke å gjøre det klart for oss selv hvad dette virkelig er. Har ikke sannheten nogen annen støtte, nogen annen grunnvoll i verden? La os se oss om! Finnes der noget i verden man kan kalle sannhetens støtte og grunnvoll? Tenk på de sociale forhold. Der er egoisme, hat og bittterhet, og ingensteds kan man si: her er den absolutte sannhet. Tenk på den politiske verden, på parlamentene hvor sannheten vel skulde høre hjemme? Nei, der umaker de forskjellige parlamentsmedlemmer sig ofte dag ut og

dag inn med å bevise at motparten er løgnere, og man kan slett ikke si at det eller det parti besidder sannheten. Intet menneske våger å si det. Går du til de vise i denne verden og til dem som sysler med lærdom så må vel de ha hele sannheten? Nei, hvad den ene den ene dag slår fast som uomstøtelig, absolutt sannhet, det slår den annen ned den neste dag og sier at det ikke er sant. Stakkars de som skal bygge på videnskapen! De må ofte flytte, ti deres grunn rives uophørlig op. Sannheten er ikke der. Hvor er den da? Tenk litt nærmere på dette! Når blir et menneske sann og ærlig? Er det ikke først når det får et virkelig møte med Gud? Blir man det ikke da, er det ikke meget med ens frelse. Men blir et menneske virkelig frelst, da blir det ærlig og opriktig.

Jeg tror at glasshavet, som nevnes i Åpenbaringen, er et bilde på Guds folk. Akkurat som det store brusende hav, hvor Antikrist stiger op, er et bilde på massene i verden, så tror jeg glasshavet er et bilde på de frelste mennesker. Den frelste flokk er som et hav av glass, som av krySTALL. Hvor underfullt det er når mennesker blir frelst på den måte at de ikke har noget bak kulissene, men er åpne utvortes og innvortes. Halleluja! Når et menneske blir virkelig frelst kommer det frem i lyset og blir sannferdig og ærlig. Man må stundom til og med gå og gjøre op gamle synder og be mennesker om forlatelse for ting man har gjort før man kommer inn i Guds menighet. Guds menighet skal nettop bestå av slike mennesker som er ærlige og sanne. Der, i

Guds menighet, har den virkelige sannhet sin ankergrunn, der har den sin grunnvoll. Tenk hvor underfullt at sannheten har funnet en grunnvoll her i verden, en fast klippe som den kan støtte sig til, og denne grunnvoll er den levende Guds menighet.

Hvilken enestående opgave har ikke Guds menighet, den lille foraktede, forfulgte skare som har innvidd sine liv helt til Jesus og opriktig og ærlig latt sig frelse. Dens opgave i verden er større enn alle universiteters, større enn alle parlamenters, og alle store folkebevegelsers opgave, det er en opgave som ingen annen sammenslutning enn Jesu Kristi levende menighet kan ta på sig. Men, venner, hvorledes skal menigheten kunne fylle denne opgave, hvis usannhet, halvsannhet og urettferdighet skal finnes i menigheten? Hvorledes kan den da være sannhetens støtte og grunnvoll? Det var en avismann her i byen som for ikke lenge siden i et visst spørsmål angående en bestemt person sa: «Jeg er også kommet under med at han lyver, men jeg har ikke den opfatning at dette er grunn nok til utelukkelse av Guds menighet.» Den opfatning har man i vide kristne kretser at man kan tale usannhet og leve i usannhet og allikevel tilhøre menigheten. Hadde man hatt den opfatning tidligere, hadde Annanias og Saffira vært fullt ut godkjente medlemmer i den apostoliske menighet, ti det var jo «bare» en usannhet de gjorde sig skyldige i. Men hvis en person lever i løgn og fremdeles får stå i menigheten, hvorledes kan den da være sannhetens støtte og grunnvoll? Når menig-

hetsmedlemmene begynner å leve verdslig og menigheten fremdeles gir sig ut for å være en kristen menighet hvad blir da følgen? Menigheten blir en legemliggjort usannhet. Man fører en bekjennelse, men lever ikke efter den og lyver ved sin handlemåte.

Jeg har under de siste årene mer enn en gang tenkt på at der vel neppe finnes mennesker som er så løgnaktige som en del fri-religiøse folk. Hvorfor? Jo, nettop fordi disse går for å være noget som de ofte ikke er. Dersom disse mennesker tilhørte statskirken, og ikke gikk med bekjennelsen om å ha gått ut fra verden for å være en bibelsk menighet, var deres synd ikke på langt nær så stor. Men nu lever de i synd og er allikevel kristne, tilhører kristne menigheter og går og gjelder for å være komne lengre enn statskirkens tilhengere. Man er dissenter! Men i sjel og sinn er man en synder. Man tar sig kanskje en dram av og til, samtidig som man er med og interesserer sig for avholdsarbeidet, støtter avholdsvennlige aviser o. s. v. men lyver litt hist og her i sine forretninger etc., men man er **dissenter**. Dersom et menneske lever på den måten i 10—15 år, kan man være sikker på at det har en garvet samvittighet. Til slutt er der ingen ting som biter på en slik person.

Jeg har studert dette problem, og det er sikkert den største fare som truer Guds rike i vår tid, denne løgnaktighet, — dette at man gir sig ut for å være noget som man ikke er. Det er tusen ganger bedre å være det man er, og optræ som sådan. Er man en synder er det bedre å optræ som en

synder, ti da kan Gud nå ens sjel. Men disse som lever i synd og går med i Guds menighet, deltar i brødsbrytelser og er med og diskuterer Guds rikes anliggender, disse er det værste materiale som Gud har å bearbeide. Der finnes ikke nogen som skader Guds sak mer enn disse og heller ingen som er værre motstandere til det sanne åndelige i en virksomhet. At pinsebevegelsen har møtt så stor motstand blandt dissenterne som den har skyldes nettopp disse. Denne vekkelse og denne forkynnelser, som pinsebevegelsen bringer med sig, treffer menneskene akkurat på dette punkt, ti den trekker menneskene frem i lyset.

Skal menigheten kunne være sannhetens støtte og grunnvoll, må dens medlemmer være sanne og ærlige. Og de må leve opp til hva de bekjenner, og bekjenne hva de oplever.

Men forat det skal være slik i menigheten må der øves menighetstukt. Sannheten må holdes frem, og man må øve menighetstukt etter bibelens mønster. Bibelens linjer i denne henseende er at man må være sann og ærlig i sitt sinn. Er man ikke det, men i stedet uærlig, usann, bitter og hard i sitt sinn, da er man ikke lengre i en rett stilling, men man er, som skriften sier, ond. Og hva sier skriften om den som er ond? Jo, der står i 1. Kor. 5: 13: «Støt dog den onde ut fra eder!» I kan synes dette er strengt, men jeg kan ikke hjelpe for det. Jeg har ingen rett til å forandre Guds ord, og jeg har heller ingen lyst dertil.

«Vet I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder? Om nogen ødelegger Guds tem-

pel, ham skal Gud ødelegge, ti Guds tempel er helligt, og det er I». (1. Kor. 3: 16—17).

Her har vi et annet synspunkt. Vi må øve menighetstukt forat Guds menighet skal kunne være et guddommelig organ. Menigheten er bestemt til å være det redskap som Gud skal virke igjennem. Vi vet at Guds menighet gjennom tidenes løp er sunket ned til å være en almindelig menneskelig sammenslutning, en almindelig forening hvor man arbeider efter almindelige menneskelige foreningsprinsipper. Det er ikke meningen at det skal være slik, men tanken er at menigheten skal være en bolig hvor Gud selv bor og virker. Halleluja!

Hvis vi slår op 2. Kor. 6 og leser versene 14—18 skal vi finne under hvilke forhold Gud kan bo i sin menighet og benytte den. «Dra ikke i fremmed åk med vantro! ti hvad samlag har rettferd, med urett, eller hvad samfund har lys med mørke? Og hvad samklang er der mellem Kristus og Belial, eller hvad lodd og del har en troende med en vantro? Og hvad enighet er der mellem Guds tempel og avguder? Vi er jo den levende Guds tempel, som Gud har sagt: Jeg vil bo iblandt dem og ferdes iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Derfor, gå ut fra dem, og skill eder fra dem, sier Herren, og rør ikke ved urent, så skal jeg ta imot eder, og jeg vil være eder en fader, og I skal være mig sønner og døtre, sier Herren den allmektige».

«Vi er jo den levende Guds tempel». Gud skal bo i menigheten. Det er en underfull sannhet, Vi

kommer ikke sammen for å se hverandre, for å møtes og ha det hyggelig, men forat Gud skal få åpenbare sig iblandt oss, ti Han bor iblandt oss. Det er underfullt å få være et instrument, et redskap for en guddommelig virksomhet. Tenk, hvor helt anderledes dette er enn å leve i et almindelig foreningsvesen! Gud vil at vi skal være den Hellig Ånds tempel hvor Han selv kan holde tempeltjeneste, og være til stede og virke — virke gjennom forkynnelsen, i sangen og i vidnesbyrdet, virke i sjelene med jubel, takksigelse og Åndens gaver.

Men kan Gud stå sammen med avguder? Kan den Hellig Ånd bo der hvor det er urenhet og vanhellighet? Nei! Skal Guds menighet være hvad den er bestemt til å være, et organ, en arbeidsplass, en operasjonsbasis for den levende Gud og Hans kraft, da må den være skilt fra synden, så langt den forstår og er sig bevisst herom.

Når en vekkelse kommer til et sted, begynner den som oftest med at de troende bekjenner sine synder. Jeg var med i en vekkelse i Skåne, årene 1905—6. Gud hadde like før møtt mig og begynt å utføre det herlige verk som Han senere gjorde i mitt hjerte, og jeg hadde ved Hans nåde fått en underfull renselse. Jeg kom der ned i den nye glede over at Gud hadde møtt mig og rensset mig, og denne glede lå over mig. Jeg prekte der første gang dagen før juleaften. Og talte spesielt til Guds folk og sa at det berodde på dem om Gud skulde kunne komme med en vekkelse for syndere. Da jeg hadde sluttet min tale kom

en gammel kvinne på omkring 70 år frem — kanskje det eldste medlem i menigheten — og sa til pastoren: «Bror, tilgiv mig, jeg har ikke vært snild imot dig, jeg har talt ille om dig og syndet og stått som en hindring for Guds verk». Siden var der mange blandt de troende som bekjente sine synder. Og det blev en herlig vekkelse. Det første tegn på vekkelse var den gamle søsteren som kom og bad om tilgivelse.

Hvis Gud skal kunne virke, må de troende rense sig, hellige sig og skille sig fra synden. Vi tror på en stadig vekkelse i vår menighet. Og Gud har vært nådig imot oss og frelst sjeler, år efter år. Det hindrer ikke at vi er midt oppe i høitider, eller om det er formiddagsmøter, folk blir frelste allikevel. Gud frelser sjeler tross all tradisjon. Og vet dere hvorfor jeg tror Han fortsetter hermed? Jo, fordi Han holder på med et stadig renselsesverk blandt de troende og går vi med på Guds tanker i dette å rense bort all synd fra Guds menighet, da får den stå skilt fra synden, renses for Hans regning. Da formår også Gud å bruke menigheten, og den blir et redskap i Hans hender.

IV.

Menighetstuktens hensikt er også å opretholde menighetens tillit.

Man kan av de apostoliske brever få en klar forståelse av hvilken stor vekt der bør legges på menighetens tillit utad. Når der tales om menighetsforstanderens kvalifikasjoner, fremholdes bl. a. at han skal ha troende barn der ikke har ord på sig for et dårlig liv. Man kunde undres på hvordan de ufrelste barns liv skulde kunne skade en menighetsforstanders stilling i menigheten, men her er der spørsmål om menighetens tillit. Hvis der kastes nogen skygge over menighetsforstanderens hjem ved hans barns vandel, kastes i en viss grad den samme skygge også over menigheten. Og en slik skygge bør ikke komme over den helligste og reneste foreteelse som jorden eier.

Dersom vi leser Ap. Gj. 5: 11—16, ser vi hvorledes menighetstukten i den første kristne menighet bidrog til å oprettholde menighetens tillit.

Der berettes tidligere i samme kapitel om Ananias' og Saffiras' synd og hvor grufullt hårdt de blev straffet. De utelukkedes av menigheten på en skrekkelig måte: de falt om døde, som følge

av sin synd. Og hvad blev følgen herav? Der står at frykt kom over hele menigheten og over alle som hørte dette.

Dette er en av de følger som menighetstukten bringer med sig. Menighetens medlemmer får respekt for menigheten. Ethvert medlem får det klart for sig at Guds menighet ikke er å leke med, men at den er noget stort og hellig som man ikke kan besudle med hvad som helst, ti den levende Gud våker over den. Det er viktig at menighetens medlemmer gripes av en slik fryktens ånd. Det er overordentlig nyttig for den enkelte. Det er ingen plage å ha en slik følelse, men det er stor hjelp for oss alle når det gjelder å leve for Gud, ti det sporer oss til helliggjørelse.

Så står der i 13de vers: «Av de andre våget ingen å holde sig nær til dem, men folket priste dem høilig». Det er en annen følge av menighetstukt at syndere ikke våger å nærme sig, men holder menigheten høi og hellig. Det kan stundom bli slik at folk synes det er morsomt å være med. Der er god sang og musikk, et vakkert lokale, og man synes det er hyggelig å være der. Men får de det klart for sig at den levende Gud er der, og at ve og forbannelse hviler over den som i den levende Guds menighet lever i bevisst synd og at all synd straffes, da springer de ikke ut og inn i Guds menighet, men får respekt for den. Også de utenforstående får aktelse for menigheten. Det er fra alle synspunkter heldig, at de utenforstående har høie tanker om Guds menighet. Gud være takk, at det ikke virket slik at de ugudelige flyktet sin

vei, og ikke våget å nærme sig for å motta frelse, men der står at på samme tid «lagdes dess flere troende til Herren, menn og kvinner i hopetall».

Dette var følgen av tilfelle med Annanias og Saffira. Det forårsaket frykt i medlemmenes hjerter og respekt i de ugudeliges skarer. Det bragte vekkelse. Og når sjelene blir frelste kommer de til menigheten. Der finnes dem som tror at hvis man øver en streng menighetstukt vil folk bli redde og aldri våge å nærme sig menigheten. Er der nogen som tenker slik da tilhører de en meget lav klasse av mennesker, ti folk med almindelig rettsbegrep tenker sikkert tvertimot således: det er en menighet som vil holde sig ren innfor Gud, og der vil jeg være med.

Hvorledes så Gud på denne menighetstukt med hensyn til nevnte tilfelle i Ap. Gj. 5? Jo, den vakte Guds velbehag. Når Gud så at menigheten vilde skille sig fra synden, og så hvorledes den blev straffet, vant det Hans velbehag. Peter sa ikke: «Det er ikke så farlig Annanias og Saffira, det var jo bare en usannhet!» Nei, han sa: «Hvorfor har du satt dig denne gjerning fore i ditt hjerte? Du har ikke løiet for mennesker, men for Gud». Han var opskaket av den redselsfulle å kunne lyve innfor Guds åsyn. Og Gud var med der og lot det skje, akkurat slik som Peter hadde følt i sitt hjerte at det burde skje. Gud sanksjonerte den strenge menighetstukt. Når Guds menighet var blitt rensset fra denne besmittelse, kom dette underfulle som vi leser om i det 12te vers: «Og mange undere og tegn blev gjort ved apostlenes

hender, og de holdt alle sandrektig til i Salomos buegang.» Herren velsignet sitt folk med ny kraft, de fikk gjøre ennu herligere undergjerninger enn før. Således står der i 15de vers: «Såat man endog bar de syke ut på gatene og la dem på senger og benker, forat endog bare skyggen av Peter kunde overskygge nogen av dem når han kom». En underfull kraft var utgytt og på samme tid en mektig troens ånd. Og folket fikk en stor respekt for Herrens tjenere og for menigheten. Tenk hvilken underfull kraft! Før måtte de legge hendene på de syke som et hjelpemiddel for troen, men nu var det nok bare Peters skygge falt på dem, forat de skulde tro og bli helbredet. «Ja, også fra de omliggende byer kom de sammen i en mengde til Jerusalem og førte med sig syke og folk som var plaget av urene ånder, og de blev alle helbredet.» Ryktet spredte sig. En Guds menighet som lever i renhet har ingen grenser for sine muligheter og sin virksomhet.

Hvad er årsaken til at Åndens gaver har vært så helt og holdent tilbaketrengt i Guds menighet i så mange og lange perioder? Det er synden. I samme grad som den kristne menighet er sunket ned i sløvhet, likgyldighet og synd, i samme grad er den Hellig Ånd veket og gavene forsvunnet fra menigheten. Men i samme grad som menigheten elsker renhet og helliger sig, i samme grad kommer gavene tilbake. Hvad er det som gjør at kristne får motta Åndens dåp og nådegaver? Jo, det er lengslen efter å få avsondre sig fra et sløvt og likegyldig liv og leve for Gud. Renselse og åndsfyl-

de hører sammen. Der finnes ingen som tror at man kan leve i sine synder og få Åndens dåp. Nei, gjør man det, kan man få noget som ligner åndsdaap, men da er det besettelse av djevelen. Men Åndens dåp hører alltid sammen med renselse fra synd. Når et menneske blir rensset fra sin synd, faller Ånden og man mottar Åndens gaver.

Gud vil at Hans menighet skal være en stasjon for åpenbarelse av Hans kraft. Hvorledes blir den det? Ja det beste vi kan gjøre forat Åndens gaver skal kunne bli mer og mer åpenbare i Guds menighet, er at vi rensset oss selv og at vi er med på å rensset Guds menighet slik at all bevisst synd blir rensset ut og skilt ifra oss, og at vi holder vakt ved menighetens porter så vi ikke bevisst slipper inn synd. Dette er forutsetningen for at Gud skal kunne åpenbare sin kraft iblandt oss.

Dersom en menighet sysler med disse overnaturlige ting og samtidig ser mellom fingrene med synden blir den snart utsatt for de onde ånders spill. Når menigheter og deres ledere enten selv lever i synd eller av slapphet eller av andre grunner gjør sig delaktig i andres synder, mister de naturligvis Åndens kraft og salvelse. Men når dette skjer av grunner som her nevnt er man ikke særlig tilbøielig til å erkjenne det virkelige forhold, men i mange tilfelle søker man å skjule mangelen på kraft gjennom egne anstrengelser. En bror sa nylig til mig at han under Sprängbataljonens*) dager merket, at når man der så hvorledes kraften avtok i virksomheten søkte man å skjule dette ved å bære frem profetiske budskap, — selvlagede bud-

*) En religiøs virksomhet i Stockholm som blev kalt så.

skap som forsikret menigheten uanet fremgang på den vei hvorpå man befant sig. Det er et farlig spill å benytte sig av Åndens gaver når man tolerer synd. En virksomhet som drives på denne måten blir snart en tumbleplass for «lysets engel». Han kan tale meget som er sant, akkurat som spådomsånden gjorde gjennom den unge pike i Filippi, der daglig fulgte efter Paulus, (Ap. Gj. 16: 16—18), og han kan, som trolldomsånden i trollmannen Simon, gjøre ting som kan forbause folket. Ap. Gj. 8: 9—11. Men det som skjer er dog fremmed for Guds Hellig Ånd, «Sannhetens Ånd». Man behøver ikke å kjenne efter om der er noget galt med ånden i en virksomhet hvor synd tolereres, ti man vet at så er tilfelle. Man vet det av Guds ord. Hvis du vet at en person eller en menighet tolererer synd og samtidig sysler med de åndelige nådegaver, da sky den som pesten. Du kan være forvisset om at du blir smittet dersom du har noget med slike å gjøre. «Lysets engel» kan tale så vakkert at du må ha «Sannhetens Ånd» hvis du skal kunne kjenne ham igjen og forstå hvem han er. Hans ord kan være så milde, innsmigrende og glatte at Guds profeter, sammenlignet med ham, fremstår som særdeles kjærlighetsløse. Johannes sier: «Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud, ti mange falske profeter er gått ut i verden». 1. Joh. 4: 1.

Et av de sikreste middel til å holde de onde åndene på avstand fra oss og fra Guds menighet er å leve et rent liv og praktisere en streng menighets-tukt. Renheten er en mur som de onde åndene ik-

ke kan storme. Pris skje Gud! Men tolereringen av synd er en åpen port hvorigjennem de onde åndene fritt kan streife ut og inn. Hvor viktig er det ikke derfor at Guds menighet skiller sig fra all synd som kommer til menighetens kunnskap. På den måte befordres de åndelige gavers utdeling i menigheten, så vel som deres rene og harmoniske utvikling. Etterat Annanias og Saffira var blitt utelukket av menigheten i Jerusalem skjedde, som før påpekt, mektigere undre ved de helliges hender enn nogensinne før.

Menighetstukten er nødvendig, forat Guds menighet skal kunne beholde sin rette stilling innfor verden, innfor de troende og innfor Gud. Denne stilling mister den dersom den ikke holdes ren ved menighetstukt.

Formålet ved menighetstukten er altså denne at Guds menighet skal kunne være til velsignelse på jorden, den skal kunne være et virkelig hjem for Guds folk, et hjem som mottar og pleier de nyfrelste, et sted hvor Guds kraft skal kunne åpenbare sig.

V.

Vi har pekt på at menigheten behøver menighetstukten for sin egen del som menighet for å bevare dens åndelige liv og virksomhet. Men menighetstukten har også sin oppgave med hensyn til den som er gjenstand for den. Disse to ting må man ha for øie i Guds menighet når man øver menighetstukt. Det ene må ikke glemmes for det annet. Begge er like viktige. Dog er det en avgjort sak at det for menigheten i sin helhet er av betydning at menighetstukt øves, ti når det gjelder en menighet kan det bety tusenvis av menneskers vel. Der finnes dog tilfelle i kristne menigheter hvor man kan få se at en persons fordel betyr mer enn menighetens. I slike tilfelle tar man så meget hensyn til en person at man for hans skyld setter hele menighetens vel på spill. Men dette er uriktig. Ti man må komme i hu at de personlige interesser må settes til side for de store felles menighetsinteresser. Det er således en viktig sak at man ikke legger så megen vekt på den enkeltes fordel, at menighetens interesse går tapt.

På den annen side er det viktig å komme i hu at menighetstuktens mål også er å redde den eller

de personer som er gjenstand for den. Alt som forekommer i Guds menighet må ha frelse som mål. Guds ord viser at Guds menighet alltid må ha dette for øie.

Det er underfullt å se hvorledes Gud hjelper frem til dette mål. Det finnes mange underbare eksempler herpå. Jeg skulde dog ville si her at det er meget viktig, når man taler om en ting som denne, at man gjør klart for sig hvad det er for slags synd der er tale om, ti der finnes synd av mer og mindre farlig art, og naturligvis må en menighet behandle dem derefter.

Vi leser i Gal. 6: 1: «Mine brødre, om og et menneske blir overlistet av nogen synd, da hjelp ham til rette, I åndelige, med saktmodighets ånd, men se til dig selv, at ikke du og blir fristet!» Legg merke til uttrykkene «om og» og «overlistet av nogen synd». I en gammel oversettelse (altså en eldre svensk overs.) står det: «Om en människa råkar falla i någon synd». Det er spørsmål om en tilfeldig begivenhet. Vi forstår at det er forskjell på å falle i en synd og å stadig leve i synd. Guds ord skjelner mellom dette. Et menneske som tilfeldigvis faller i synd, er det viktig å hjelpe til rette i saktmodighets ånd, som det står her. F. eks. en nyfrelst person kommer til menigheten. Han har i sitt syndeliv ligget under for en særskilt synd, og så hender det at han overrumples av fristelsen og faller tilbake i den gamle synd. Da er det overmåte viktig at man ikke med en gang ser alt tapt med hensyn til vedkommende person, så man sier: Se, nu er han der igjen, det er håpløst! Nei, det

er en person som er blitt overlistet av en synd, en som tilfeldigvis falt for en fristelse, og det gjelder at man tar hånd om et slikt menneske. I almindelighet blir en person som kommer ut for noget slikt alldeles fortvilet over sin stilling. Djævelen stormer inn på ham og sier: Det er håpløst for dig å tenke å komme igjennem, forlat alt sammen og bry dig ikke om dette her, men lev som før! Og det kan hende at vedkommende efter en slik erfaring står ferdig til å forlate Gud og gå ut i synden igjen. Men da er det viktig at man tar hånd om ham og hjelper ham til rette med en saktmodig ånd, således at Gud får anledning til å reise ham op igjen.

Her, søsken, har vi et stort ansvar. Tenk hvor viktig det er, når man får høre noget slikt, at man ikke begynner å tale ille om vedkommende person som er falt, og støter ham ut. Det gjelder en svak sjel som vil leve for Gud, en som ikke ønsker noget annet enn det, men som er blitt overmannet av sine gamle begjæringer og falt. Her skal hele Guds menighet komme ham til hjelp i forbønn og søke å reise ham op med saktmodighets ånd. Det er slike tilfelle det foran citerte skriftsted taler om.

På en helt annen måte forholder det sig med slike som lever i synd til og fra. Det er et slikt tilfelle som står omtalt i 1. Kor. 5, hvilket vi før har sett på, en som lever i synd. Om ham står der: «Støt dog det onde ut fra eder». Således skal, ifølge skriften, en slik person behandles. En person som er ond har uophørlig et ondt sinn. Når man

møter ham i menigheten og når han taler som en engel har han dog det samme sinn. Og tar man fatt på en slik person og gjør alvor av å irettesette ham for hans ondskap, pleier det være meget vanskelig å tale ham til rette. Slike personer citerer ofte Gal. 6: 1 og sier: Ja, men det står at man skal hjelpe en synder til rette med saktmodighets ånd. Men dette er to forskjellige tilfelle. Den svake sjel som tilfeldigvis er falt i synd, men som av hele sitt hjerte vil komme tilbake igjen, han er sann, opriktig, ærlig og bekjenner sin synd. Han vil intet skjule. En sådan vinner også som regel de virkelig gudfryktige og åndelige sjelers sympati og kjærlighet, og de gir ham gjerne sin hjelp. Men hvor det onde sinn er reagerer enhver ærlig kristen.

Menighetstukten er en overmåte alvorlig og ømfintlig sak. Det hender stundom at gudfryktige mennesker blandes inn i saker og ting som de kanskje ikke selv forstår hvor uriktige de er. De innbiller sig kanskje at de handler rett, men det er dog galt. Jeg tenker på et tilfelle som inntraff her i menigheten (Filadelfiamenigheten i Stockholm) for nogen år siden. Jeg kom til å tenke på dette nettop i forbindelse med mitt emne. Det er viktig å rydde bort saker og ting i menigheten som ikke er som de skal være. Under utøvelsen av disse ting kan man få oppleve hvad Jesus sier i Matt. 15: 18, nemlig at — da en bror synder og man tilretteviser ham og det lykkes å få ham til å høre på — man kan vinne sin bror.

Der var for nogen år siden en bror i vår me-

nighet som var meget gudfryktig, men allikevel kom på kant med menigheten. Jeg husker at da han en tid var på landet talte man der om hans bønneliv. De hadde aldri sett maken til en slik bønnens mann. Han var en underfull bønnens mann og en meget kjær bror. For min del elsket jeg ham meget og satte stor pris på ham. Men så begynte han å se så misfornøyd ut. Han gikk så nedtrykt og betynget. Jeg talte med ham og spurte hvad der var i veien med ham. Så en dag kom han kjørende ut til mig i Duvbo, hvor jeg bodde, og fortalte hvorledes han hadde det. Da sa han at der var satt i gang baktalelse om ham i menigheten. — «Det var merkelig», sa jeg, «jeg har ikke hørt et ord om det. Det er nok en feiltagelse». Han sa at han ikke lenger vilde være medlem av menigheten, ti det var en virkelighet at menighetsmedlemmer baktalte ham. Jeg trengte inn på ham og bad ham å få vite hvad det virkelig var. Da anklaget han en bror i menigheten som han påstod hadde spredd ut et rykte om at han levde i en hemmelig synd. Han hadde en arbeidskamerat, sa han, som visste at den tilsiktede bror hadde gått med baktalelse, ti han skulde ha sagt det til ham. Jeg lovte å ordne med saken, men samtidig sa jeg: «Bry dig ikke om det, hev dig over det. Tenk om jeg skulde begynne å springe min vei for et ryktes skyld. Jeg har vært utsatt for tusener av rykter, men står på min post allikevel». Ja, men han kunne ikke holde ut, sa han.

Jeg så ham fortsette med å gå der i menigheten nedslått og mørk. Så en dag kom jeg ned til et mid-

dagsmøte, der støtte jeg på alle tre brødrene som var innblandet i denne sak, han som mente sig være baktalt, den som skulde ha baktalt ham, og den broren som i første hånd skulde ha hørt denne baktalelse. Pris skje Gud, tenkte jeg, nu skal alt bli klart. Etter møtets slutt fikk jeg fatt på dem, og de gikk alle tre med mig op på ekspedisjonen. Jeg vendte mig til ham som skulde ha utspredd ryktet og spurte om han hadde gjort sig skyldig heri. Han brast i gråt og sa: «Jeg vet at bror Karlsson tror dette om mig, men jeg har aldri trodd noget sådant og aldri sagt et slikt ord til noget menneske. Jeg har den største tillit til bror Karlsson. Jeg tror han lever et rent og hellig liv». Så vendte jeg mig til Karlssons arbeidskamerat og spurte: «Er det sant at denne br. L. har talt ille om br. Karlsson?» — «Nei», sa broren, «det er ikke sant, han har aldri sagt et ondt ord til mig om br. Karlsson, men har bare talt godt om ham.» Men det var vanskelig å overbevise ham om at han ikke var utsatt for baktalelse. Til slutt overbeviste vi ham dog, og han bad broren som han hadde beskyldt om forlatelse for at han hadde sagt dette til mig om ham.

Det er jo forferdelig å tenke sig at han hadde gått i måneder, kanskje i flere år, og plaget og urolig et sig selv med denne innbilning. Og dog var det bare en innbilning. Men de fikk saken opklart. Vi bøide kne sammen, hvorefter vi alle omfavnet hverandre og takket Gud forat denne plagsomme sak var bragt ut av verden. Siden har jeg hatt

mange anledninger til å takke Gud forat jeg ikke undrog mig Åndens minnelse om nettop på den dagen å hjelpe disse brødre til rette med vedkommende sak. Det mest gripende i denne begivenhet er at bror Karlsson bare to dager efter nevnte oppgjør fikk bryte op for å være med Kristus. Samme dag som nevnte sak blev gjort op kom han inn på sykehuset for blinntarmbetendelse og døde efter to dagers forløp.

Tenk hvilken guddommelig nåde for min egen del at jeg adlød denne gang de tre brødre var nærværende. Det var min siste anledning. Og tenk hvilken nåde at han bøide sig og fikk saken ordnet og bad om forlatelse, så han kunde dø rolig og uten dette på sitt hjerte. Den bror som skulde ha spredd ut ryktet sa: «Jeg vet ikke hvorledes jeg skulde ha kunnet bære det om han hadde dødd med den opfatning at jeg hadde talt ille om ham».

Det er synd å mistenke sine brødre og søstre og dessuten ikke bare misstenke, men også spre misstillit. Og br. Karlsson, så gudfryktig han enn var holdt på å få istand store vanskeligheter i menigheten som følge av en mistanke der savnet all grunn. Han, som trodde at en annen var feilende, var således selv den som hadde feilet.

I et slikt tilfelle har menighetstukten en stor opgave: å rense bort denslags ugress. Her er et kolossalt arbeid for en menighetsforstander som menighetsmedlemmene i almindelighet ikke har anelse om. Men det er til en underfull velsignelse,

når slikt blir opklart; til frelse så vel for den enkelte som for menigheten.

Det tilfelle, som vi her har talt om, ligner nettopp hvad der står i Matt. 18. Br. Karlsson gjorde feil derved, at han gikk til mig og fortalte denne ting. Han skulde ha gått til den broren som han trodde hadde utspredd ryktet. Men vi tok i hvert fall saken op, og alt blev vel og bra igjen. Hvor viktig er det ikke at vi går i rette med hverandre når der finnes uopgjorte ting, og at vi ikke går og bærer på dem i årrekker og plages av dem. Slikt lider også menigheten av. Jeg tenkte på den stakkars Karlsson, gudfryktig og snild, men trist anlagt, å hvilke grufulle timer og mørke netter han måtte ha hatt ved tanken på dette at menighetsmedlemmer talte ille om ham. Og så var alt sammen innbilning. Hadde han i stedet gått og talt med vedkommende bror hadde alt blitt klart og han hadde vært kvitt sine mange kvaler.

Dette er hvad Jesus sier vi skal gjøre: Om din bror synder imot dig, da gå og irettesett ham i enrum. Det kan hende at der foreligger virkelig forsyndelse og da får man den gjort op, og er det bare innbilning blir den saken også klar. Det er viktig at djevelen ikke får tyngre oss med slike saker og ting som i mange tilfelle utelukkende er innbilning.

Jeg skulde ikke ha talt så meget om dette, hvis jeg ikke hadde visst at menigheten jorden rundt blir lammet av slikt ugress. Men Gud vil at denslags skal renses bort, slik at menighetsmedlemmene kan se hverandre i øinene, og ha tillit til

hverandre. Dersom man går rundt og ser glad ut og priser Gud og holder brødrene og søstrene for sine venner og senere taler bak ens rygg er dette bare en styrke for en selv, for dem som baktaler er det utakknemmelig. Forresten kommer man ikke helt klar gjennom denne verden uten å bli angrepet. Enhver blir utsatt for noget, derfor skal man ikke forsøke å gjøre motstand, men være beredt på hvad som helst og ikke la motet synke av denslags vanskeligheter. Har man bare god samvittighet kan man prise Gud, og gjør man det har man vanskelig for å misstenke mennesker. Man tror dem ofte for godt. Det kan hende at man blir bedratt en gang iblandt på den veien, men det er dog bedre enn å gå rundt og forgifte sine omgivelser med misstillit.

VI.

Dernest har vi slike som er, hvad vi før sa, onde og derfor må skilles ut fra Guds menighet. Vi leser i 1. Kor. 5: 2, 12 og 13: «Og I er opbleste, mens I langt heller skulde sørge, så den som har gjort denne gjerning, kunde bli støtt ut fra eder. — Ti hvad har vel jeg med å dømme dem som er utenfor? Dømmer ikke også I bare dem som er innenfor? Men dem som er utenfor skal Gud dømme. Støt dog den onde ut fra eder.» I 2. Korr. 2: 5—8 leser vi: «Men er der nogen som har voldt sorg, da er det ikke mig han har voldt sorg, men delvis — at jeg ikke skal være for hård — eder alle. Det er nok for ham med den straff han har fått av de fleste, så at I derimot heller skal tilgi og trøste ham, for at han ikke skal gå til grunne i ennu større sorg. Derfor ber jeg eder om å la kjærlighet råde mot ham».

I begge disse skriftsteder er tydelig et og samme tilfelle omtalt i to forskjellige stadier. I sitt første brev holdt Paulus på at man skulde utelukke mannen. Menigheten hadde villet overse, forlate og slette over, men det var en sak som drog skam og vanære over Guds rike, og Paulus mente at det kunde forderve hele menigheten, akkurat

som surdeigen der syrer deigen. De skulde drive ham ut fra sig. Det gjorde de også.

Når så Paulus skriver sitt annet brev, er det sikkert denne mann han mener. Og han sier her: «Derfor ber jeg eder om å la kjærlighet råde mot ham». Hva kan ha inntruffet i mellomtiden? Slik talte jo ikke apostelen i det første brevet. Der er han meget streng. Jo, nu var mannen kommet i nød og sønderknuselse, han var nær ved å opslukes av for megen bedrøvelse.

Det er nettop hensikten med utelukkelsen. Når en person er ond, og ikke eier virkelig anger, er det meningen at utelukkelsen skal virke sønderknuselse hos ham. Således var det med denne mann i Korint. Det er meningen at all menighetstukt skal virke slik at personen skal lære å kjenne sin synd. Vi forstår at hvis en person får leve i saker og ting som Guds ord dømmer som synd, og samtidig tilhører Guds menighet, får han aldri klart for sig hvorledes hans stilling er. Men derved at Guds menighet står op som en mann og «driver» ham ut av sin krets — ja, Paulus sier at han skal overgis til satan til kjødets ødelegggelse — forstår han sin synd. Det ligger noget betydningsfullt i disse ord: «Overgis til satan». Jeg har fått en anelse om hvad det kan bety når jeg har talt med personer som er blitt utelukket av vår menighet. Flere har sagt at så lenge de tilhørte menigheten, på tross av at de levde i synd, kjente de en viss støtte; de følte sig båret av menighetens bønner. Det er ikke lenge siden en person sa dette. Men han sa at når han blev

utelukket kjente han at båndet var brustet og han var overgitt til djevelen og verden.

Dette er hvad utelukkelse innbærer. Når en person er utelukket skal han kjenne at han ikke lengre bæres av menigheten. Han er overgitt i det ondes vold, til hvilket han har overlatt sig. Han tjener synden, og kjenner at han tilhører den. Synden, verden og djevelen får råde over ham. Han tilhører dem. Dette er meningen med å bli skilt fra Guds menighet. Istedetfor at personen før hadde sitt hjem i Guds menighet, hører han nu verden til, og er helt utenfor menigheten. Og dette får en ærlig frafallen kjenne. En hykler kjenner det ikke. Sådanne omtales ofte i skriften. En hyklerisk frafallen som ikke kjenner sin synd, føler det ikke så, men går og innbiller sig at han allikevel har med Gud å gjøre. Men en frafallen kjenner det, og han synker ned i kval, angst og nød. Og til slutt forstår han: Jeg behøver Guds forlatelse, jeg trenger menighetens tilgivelse, og så kommer han tilbake.

Jeg tror at menighetstukten bør virke på denne måte. At den gjør det har vi sett i mange tilfelle. Når personer har måttet forlate menigheten er der blitt trist, mørkt og grufullt for dem. De har kjent sig overgitt til verden, satan og synden, og er blitt grepne av dette. De har fått sett sin synd og er kommet i nød, akkurat som det skjedde med mannen her i Korint. Han kom i nød og vande, og da han var nær ved å opslukkes av bedrøvelse, sa Paulus at de skulde omfatte ham med kjærlighet. Det sa ikke Paulus før, da de utelukket ham. Nei, da sa han: «Eders og min ånd skal forenes i å

overgi ham til satan til kjødets ødeleggelse». Han sa ikke: I skal ha samkvem med ham og opmuntre ham når I utelukker ham. Den som levde i synd skulde de skille fra sig og la ham kjenne at han var skilt fra Guds menighet. Det var nettopp denne skilsmisse som skulde virke sønderknusende, slik at han vendte tilbake til Gud og søkte opreisning.

Videre finnes det dem som slett ikke kjenner til nogen sønderknuselse og nød og i angst søker Gud, men fortsetter i sin synd og forsvarer dette sitt forhold frimodig og mener at det ikke har gjort noget ondt, skjønt de har gjort sig skyldig i synd som fortjener utelukkelse. Der finnes et slikt eksempel i 1. Tim. 1: 18—20: «Dette bud overgir jeg dig, min sønn Timoteus, efter de tidligere profetiske ord om dig, forat du ved dem skal stride den gode strid, idet du har tro og en god samvittighet, som nogen har kastet fra sig og lidd skibbrudd på sin tro, iblandt disse er Hymenæus og Aleksander, som jeg har overgitt til satan, forat de skal tuktes til å la være å spotte».

Her var det personer som mente sig ikke å være frafalne, men som allikevel var det. De hadde farret vill, de hadde lidd skibbrudd på troen ved å kaste fra sig en god samvittighet. De levde ikke slik at de kunde ha en god samvittighet. Det var saker og ting som anklaget dem, men de vilde ikke erkjenne dette og led derfor skibbrudd på sin tro. Disse, som ikke hadde god samvittighet blev utelukket, på samme måte som den mann i Korint der overgas til satan. De betraktet ikke sig selv som frafalne, men predikte frimodig. Disse blev utelukket for-

at de skulde bli så tuktet, at de lot være å spotte.

Der finnes dem som spotter, når de er blitt utelukket. De håner og spotter og sier at menigheten har tatt feil. Ja, de har ikke nok nedsettende ord å si om en Guds menighet som har kjempet en voldsom kamp for å kunne komme ifra personer der har bragt menigheten vanskeligheter. Slike personer viser ved sin handlemåte at de har fortjent å bli skilt fra menigheten.

Der står ikke at disse, som vi leste om i Timoteus-brevet, blev opreist. Der kan nok finnes slike tilfelle, men i almindelighet erkjenner de ikke sitt nederlag, men fortsetter i forherdelse.

Menighetstukt mot slike personer må øves, og menigheten må med all kraft anrope Gud om å få nåde dertil, forat ikke disse personer i sin tid skal få øve en slik innflytelse at menigheten blir besmitet og fordervet. Jeg tror slike personer dog til slutt får lære at man ikke skal spotte den levende Guds menighet, ti den er hellig, og den som rører ved den han får høste fruktene derav. Måskje det ikke skjer med det samme, men høsten kommer dog i tidens fylde.

Ofte har det hendt at personer som vi har utelukket av menigheten har sagt: «Jeg er urettferdig utelukket. Det er feil av menigheten!» Og det kan være de groveste og mest håndpåtigelige synder de har begått. Men den feilende synes allikevel at han er blitt for hårdt behandlet. Menigheten skal overse og forlate, og man klandrer den på alle måter.

Men når folk bøier sig for Gud, sier de: «Det var riktig. Guds menighet har handlet i overensstemmelse med Guds ord og sin overbevisning, og naturligvis har en stor skare levende Guds barn lctere for å avgjøre det rette, enn jeg alene har». Så klok blir man da. Man får ofte se at så lenge frafalne lever i synden, blir de forbitret og synes at det er uriktig at de skal bli utelukket, men når de kommer og bøier sig for Gud erkjenner de og blir reist op igjen. Da blir det en glede for dem å få sin sak klar med den menighet som har utelukket dem. Og noget herligere finnes vel ikke i en Guds menighet på jorden enn å få hilse frafalne, som er kommet tilbake til Gud, velkommen igjen.

Hvilke underfulle stunder har vi ikke hatt, når frafalne er kommet tilbake og grått og bedt om tilgivelse! Og hvor menigheten elsker dem! Man elsker dem ikke mindre, men tvertimot mere enn andre medlemmer, fordi man har hatt mere nød for dem og er mere takknemmelige over at de er gjeninnsatt i et rett forhold til Gud og menigheten, i faderhuset. Men en sann, virkelig kjærlighet er alltid streng. Guds kjærlighet er streng. Tenk hvorledes Han tukter sitt folk! Tenk hvor hårdt Han stundom kan slå! Men hvem våger å si at det ikke er kjærlighet bak? Han ser at vi behøver det og derfor slår Han stundom grenseløst hårdt, ti Han vet at intet annet hjelper.

En levende Guds menighet, som vandrer i den guddommelige kjærlighet, er streng i sin menighets-tukt, forat ikke menigheten skal ødelegges av synd.

Men på den annen side er den fylt av kjærlighet, så når den feilende kommer igjen og vender om, da priser menigheten Gud, og tar imot den feilende med kjærlighet og tillit. Det er dens saligste høitidsstunder når den får se frafalne komme tilbake.

Målet med all menighetstukt er menighetens og den enkeltes opreisning og frelse.

VII.

Der tales om flere slags menighetstukt i bibelen. «Ti da vi var hos eder,» sier Paulus, «bød vi eder jo og dette, at hvis nogen ikke vil arbeid, skal han heller ikke ete. Vi hører nemlig at nogen iblandt eder vandrer utilbørlig, idet de ikke arbeider, men gir sig av med ting som ikke kommer dem ved. Men sådanne byr og formaner vi i den Herre Jesus Kristus, at de skal arbeid i stillhet og ete sitt eget brød. Men I brødre, bli ikke trette av å gjøre hvad rett er! Men dersom nogen ikke lyder vårt ord her i brevet, da merk eder ham, forat han må gå i sig selv, og hold ham ikke for en fiende, men forman ham som en bror!» 2. Tes. 3: 10—15.

Her har vi en slags menighetstukt. Her er ikke spørsmål om syndefall i egentlig forstand, men her siktes til personer som vandrer uordentlig, uskikkelig. Og vi har eksempel på slike. Det er tydelig her spørsmål om personer som vilde virke for Gud. I tessalonikermenigheten var man blitt grepet av en overdreven tro på Jesu snare gjenkomst. Der fremkom åpenbarelser — falske åpenbarelser — i menigheten som sa at Herrens dag var så nær for hånden at medlemmene opmuntredes til å slut-

te alt arbeid og de befattet sig med unyttige ting. Følgen blev naturligvis at menigheten kom i vanskeligheter for disse medlemmers skyld.

Dette var i og for sig ikke det samme som et syndefall. Men det var en uverdigg, en uriktig måte å vandre på. De blev advaret imot det, men da de ikke vilde adlyde formaningen, sier apostelen at de skulde notere dem. Dette viser at man måtte ha ført en slags journal eller nogen slags fortegnelser over medlemmene. Ti jeg kan ikke tenke mig at de hadde fortegnelser bare over dem som vandret uskikkelig.

Imidlertid skulde de merke sig dem som vandret uskikkelige. Og det står at de ikke skulde ha noget samkvem med dem, forat de måtte gå i sig selv. — En bror som uten videre slutter sitt arbeid, ikke bryr sig om å forsørge sin familie, men bare går på møter, priser Gud, har det salig og sier at Jesus kommer snart — en slik mann skader Guds menighet ved sin handlemåte. Hvad skal man gjøre med ham? Han er gudfryktig, ber meget, synes å være ivrigere enn de fleste, og det ser ut til at han ikke bryr sig om det nærværende, kun om åndelige ting. Hvad skal man gjøre med ham?

Når man bli en kristen, bør man bli et bedre samfundsmedlem enn man var før. Når en person vandrer på en slik måte som omtalt her, og slutter med å arbeid og i stedet befatter sig med unyttige ting, blir han naturligvis til anstøt for mennesker. Og menigheten skal ikke ha slike medlemmer. Derfor må den, skjønt broren ikke er falt i nogen synd, sette ham til side. Eller om et medlem gjør sig

skyldig i synd og saken ikke er moden for utelukkelse, skjønt det er tilstrekkelig bevist at han har gjort sig uverdigg til tillitshverv i menigheten, bør han avsettes fra disse og stilles til side for å få anledning til å forbedre sig.

Der finnes således en slags menighetstukt å øve som er mildere enn utelukkelse. Man lar ham ikke delta i virksomheten, han får ikke be offentlig, ikke vidne eller på annen måte være med, og han får ikke delta i brødsbrytelsen. Dette forat han skal skamme sig og kjenne at alle medlemmer tar stand fra ham. «Ha ingen omgang med ham», sier apostelen. Dette er en menighetstukt som er mildere enn utelukkelse. Ti der står: «Hold ham ikke for en fiende, men forman ham som en bror». Man skal ikke anse ham som en frafallen, men formane ham som en bror.

Dessverre forekommer ikke den slags menighetstukt så meget. Det kan nok hende at man kunne hindre en del tilfelle av utelukkelse dersom man oftere en vanlig tillempet denne slags menighetstukt.

*

*

*

Så har vi den egentlige utelukkelse. Den omtales i 1. Kor. 5, som vi før leste. Vi leser siste del av 13de vers: «Støt dog den onde ut fra eder». Her er spørsmål om utelukkelse. Samme sak har vi i Matt: 18: 15—20. Der heter det: «Hører han heller ikke på menigheten, da skal han være for dig som en hedning og en tolder.» Dette bibelsted har vært meget omtalt i den siste tid. Man har ment at et

menneſke ſom ſkal utelukkes av Guds menighet ſkal, innen det utelukkes, ha anledning til å tale i menigheten, forklare ſig og ſi hvad det vil innen beſlutning fattes av menigheten. Men der ſtår intet ſted at menigheten ſkal høre den ſom har syndet. Man har ſnudd op ned på Jeſu ord i Matt. 18: 17 og leſt det ſlik: «Hører ikke menigheten ham», men Jeſus ſier ikke ſå. Han ſier det helt motsatte: «Hører **han** ikke menigheten». I dette bibelſted er der ikke ſpørſmål om menigheten ſkal høre den ſom har syndet, men der er ſpørſmål om hvorvidt den ſom har syndet vil høre menigheten. Der ſtår: «Hører han heller ikke menigheten, da ſkal han være for dig ſom en hedning og en tolder». Hvorledes ſkal han da kunne høre ſier du, om han ikke får komme inn for menigheten? Gjennem menighetens repreſantanter.

Anta at en perſon blir behandlet ſlik ſom vi leſte om før her. Han har vandret uverdigg, og man har avsatt ham fra hans beſkjeftigelse innen menigheten. Anta at vedkommende perſon er eldſte i menigheten. Hvis han vandrer uſkikkelig er det helt naturligg at den første forholdsregel ſom man tar er å ſkille ham fra hans embede. Dermed har menigheten uttalt ſin mening om ham. Hører han ikke menigheten og erkjenner ſin ſynd, har han jo hørt menighetens mening og ikke bøid ſig for den. Det vilde jo være til ſkade for menigheten om en perſon ſom hadde forbrutt ſig mot den, fikk anledning til å forſvare ſig i hele menigheten og føre propaganda for ſig ſelv og derved få anledning til å ſkade og villedde ſvake ſjeler. Det kan

aldri være Guds mening. Meningen er tvertimot den at vedkommende får beskjed fra dem som representerer menigheten og dermed fra menigheten selv. Og vil vedkommende person, som har forsyndet sig, da bøie sig får han komme inn for menigheten og be om tilgivelse. Da er saken klar. Men hører han ikke menigheten, men er *iste* den usannferdig og vil forklare sig, da gis der ingen annen utvei enn som skrevet står: akte ham som en hedning og en tolder, som en utenforstående. Dette er den utelukkelse som Guds ord taler om.

Det er av meget stor betydning for Guds menighet at dette praktiseres. Jeg vet det er vanskelig. Menighetstukten er noget så smertelig og beklemmende at Guds menighet drar sig i det lengste, og det er av den grunn at en menighet lett faller for fristelsen til ikke å utelukke folk fordi det er så smertelig, besværlig og nedstemmende. I særdeleshet en menighetsforstander, som bærer Guds gjerning på sitt hjerte, får kjenne denne usigelige smerte. Men det er også nettop derfor at Guds ord er så opmuntrende i denne henseende. — Har I lagt merke til at det er nettop i forbindelse med utelukkelse at vi har dette løfte: «Ti hvor to eller tre er forsamlet i mitt navn, der er jeg midt iblandt». (Matt. 18: 20). Hvor herlig at Jesus er nærværende i Guds menighet når man har til behandling så besværlige ting som utelukkelse. Man skulde tro at Han holdt sig borte da, men det gjør Han ikke. Han er til stede. Han trøster og velsigner, Priset være Hans navn!

Vi har her Guds anvisning på hvorledes en synder skal behandles. Der står: «Om din bror synder imot dig, så gå bort og irettesett ham i enrum». Gud er overmåte kjærlig og har stor omsorg for sjelene. Om du, min bror og søster, ser noget hos din medbror eller medsøster som er synd, da skal du ikke gå til menighetsforstanderen i første hånd og snakke om det eller til nogen annen bror eller søster, men du skal, som skriften sier, gå direkte til den feilende og irettesette ham mellom dig og ham alene. Jeg pleier alltid å si når nogen kommer og forteller mig at der er galt med noget medlem: «Har De talt med ham selv herom?» Det er den rette måten å gjøre det på. Når man ser en feil hos en bror eller en søster og man da går til ham og taler med ham privat står der: «Om han da hører på dig, så har du vunnet din bror». Tenk at du kan vinne din bror på den måten. Hvor underfullt! Men skulde du ha sett feil hos ham og ikke sagt noget, da vilde han jo ha fortsatt i synden og derved kanskje gått fortapt. Dersom du, når du så det, gikk og spredde ut det til andre, da kunne også det bli til den feilendes fall. Men går du direkte til den person som feiler, og i kjærlighet sier til ham: «Bror, jeg ser det og det hos dig!» Hvis det er en virkelig frelst sjel som har forsyndet sig erkjenner han og er villig til å bøie sig, og han er takknemmelig for tilrettevisningen.

Siden må ikke denne sak komme lengre, ti da er den klar. Har du, bror og søster, truffet på et slikt tilfelle, da har du ingen rett til å nevne det for nogen, når den feilende har bekjent for dig, og

er stått op fra sittt fall. Du har ingen forpliktelse til å bringe det frem i menigheten. I to, den feilende og du, har det eder imellem og bærer det innfor Gud, og den som har syndet blir reddet og vunnet for Ham. Hvor herlig om så skjer. «Hører han på dig, da har du vunnet din bror».

«Men om han ikke hører på dig, da ta med dig ennu en eller to, forat enhver sak skal stå fast ved to eller tre vidners ord». Dette er hvad vi pleier å gjøre i menigheten. Hvis et medlem har syndet og det ikke er nogen enkelt person i menigheten som kan ta hånd om saken, da har vi de eldste iblandt oss som kan gjøre det. På andre steder pleier man å sette sammen en komite, men det er ikke sagt at disse personer er de rette for opgaven eller er så inne i saken. Men de eldste er av menigheten utsette menn med tillit, fedre i Kristus, der har som sin opgave å ta hånd om slike ting. Hører han dem kommer ikke saken lengre. Da erkjenner han innfor dem, og de ber sammen, og han får saken gjort op innfor både Gud og mennesker. Der- som det er noget menneske vedkommende har syndet imot, får han gjøre op med denne, og så blir han frelst og opreist fra sin synd, og tilfelle behøver ikke å komme lengre.

Først når disse distanser er passert kan man hvis nødvendig ta saken op i menigheten. Og kommer det så langt, er det i almindelighet liten utsikt til at vedkommende person lytter til menigheten. Har han forherdet sig i de to første instanser er der små utsikter til at han lengre kan tilhøre Guds menighet,

Hvad kan da selve utelukkelsesakten innebære? Man får stundom høre disse ord: «I kan utelukke mig, men Gud utestenger mig ikke. I kan gjøre med mig hvad I vil, men jeg har det godt med Gud allikevel». Det kommer an på om menigheten er uåndelig og partisk, om der finnes personer som kan intrigere i menigheten og ved dette intrigespill drive folk ut av menigheten. Finnes der det, kan man være sikker på at Gud ikke går med menigheten, men tvert imot med den som er gjenstand for intrigene. Men er menigheten åndelig og opriktig innfor Gud, og ikke har noget annet mål enn å tjene Ham, tar Gud hensyn til menighetens beslutning, og da betyr også beslutningen noget. Det er klart at hvad Gud vil med sin menighet i dette tilfelle er at menigheten skal følge Guds ledelse og at menigheten her på jorden skal stå i kontakt med Ham selv, således at menighetens handlinger her faller sammen med Guds egne handlinger.

Der står også noget underfullt i forbindelse med utelukkelsen. Jesus sier, idet Han taler om menighetstukten: «Sandelig sier jeg eder: alt hvad I binder på jorden, skal være bundet i himlen og alt hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen». Dette står i forbindelse med utelukkelsen. Og jeg tror at hvis en menighet er innfor Gud og dens motiv er rent og den er drevet og ledet av Guds Ånd når den fatter beslutning om å akte en person som en hedning og en tolder og opløser samfundsbåndet, da løses noget i himmelen. Der skjer noget i Åndens verden. Gud tar hensyn til menighetens beslutning. Der har hendt at personer, som er blitt frafalne,

har fortalt mig, efter at de var kommet tilbake og blitt frelste igjen, hvorledes det var da de blev utelukket. En kvinne sa nylig at det gikk vel an så lenge hun tilhørte menigheten. Hun levde et slurvet liv og var egentlig frafallen, men så lenge hun tilhørte menigheten hadde hun likesom et bånd på sig. Da hun blev utelukket var det som om hun blev avskåret fra noget, sa hun, og når hun kom ut i synden kjente hun det grufulle i å være skilt fra Guds folk. Hun kjente da meget tydelig skilsmissen fra Gud. Og dette bidrog sitt til å føre henne tilbake.

Det er ikke som enkelte sier: I får gjør hvad I vil, I får fatte eders beslutning, men Gud utelukker mig ikke! Her står det: «Alt hvad I binder på jorden, skal være bundet i himmelen». Når vi er drevne av Gud skjer der noget i Åndens verden samtidig som det skjer i Guds menighet på jorden.

VIII.

Hvilke årsaker kan da foranledige personers utelukkelse av menigheten? Det er jo et meget betydningsfullt spørsmål. Og jeg tror at Guds ord gjør det klart for oss. Jeg vil da nevne disse som vi allerede har lest om i Matt. 18. Der er der jo spørsmål om åpenbar synd fra den ene brors side mot den annen. «Om din bror synder imot dig». Det er altså tale om åpenbar og grov synd. Og denne sak behøvde vi kanskje derfor ikke å befatte oss så meget med, ti det **burde** jo stå klart for alle. Men så finnes der en del synder som forekommer blandt de kristne, og som bibelen taler om, hvilket man i almindelighet ikke gjør til anledning for utelukkelse.

Vi slår op 1. Kor. 5 igjen og leser fra 11te vers: «Men det jeg skrev til eder var, at I ikke skulde ha omgang med nogen som kalles en bror og er en horkarl eller en havesyk eller en avgudsdyrker eller en baktaler eller en dranker eller en røver, så I ikke engang eter sammen med ham. Ti hvad har vel jeg med å dømme dem som er utenfor? dømmer ikke også I bare dem som er innenfor? Men dem som er utenfor skal Gud dømme. Støt dog det onde ut fra eder.» I denne forbindelse omtales sedelighetsforbrytelse som årsak til utelukkelse. En horkarl skal utelukkes fra Guds menighet.

Men efter denne forbrytelse nevnes **havesyke**.

Hvorledes forholder det sig med denne sak i de kristne menigheter i vår tid? Ansees der i almindelighet iblandt de kristne at en person bør utelukkes fordi han er gjerrig? Det tror jeg ikke. Kanskje I da ønsker at jeg skal gi en definisjon av hvad det vil si å være gjerrig? Å være gjerrig er vel å elske pengene og hengi sig til dem, akkurat som mennesker kan elske andre ting i verden. Vi har f. eks. det forannevnte tilfelle. En horkarl elsker urenheten, usedeligheten og hengir sig til den. Et gjerrig menneske hengir sig til pengene, lever for dem og elsker dem. På sine steder har man den opfatning i Guds menighet at en mann som elsker pengene og lever for dem, er et meget verdifullt medlem og slett ikke bør utelukkes. Det hender ofte at en slik person kan gjøre sig skyldig i saker og ting som en fattig stakkar ikke får. Således at hans ene synd berettiger ham til annen synd som andre mennesker vil bli dømt for. Pengekjærhet er roten til alt ondt, sier Paulus. Med disse ord vil apostelen ha sagt at all synd så godt som banner i gjerrighet. Også Jesus advarer mot have-syke. Luk. 12: 15. Og dog ansees dette mange ganger i de kristne menigheter som en ren dyd. Hvor ofte sier man ikke om en mann som har tjent mange penger og samlet skatter på jorden at Gud har velsignet ham og vært med ham, mens Jesus sier: «Samle eder ikke skatter på jorden, hvor møll og rust fortærer og hvor tyver bryter sig inn og stjeler». For min del tror jeg ikke at alle mennesker bør være bundfattige, så vi må gå og tigge av hverandre. Det er ikke meningen. Men leve for å

samle skatter og å være grepet av dem, det er synd for hvilket man bør utelukkes av Guds menighet. Og jeg skal si dere, venner, at blev denne tanke levende for de kristne i vårt land da skulde en hel del styrende, ledende menn i menighetene bli utelukkede. Men stakkars predikanter i de menighetene da! Det sies også her at «røvere» skal drives ut av Guds menighet. Det er personer som hensynsløst raner til sig økonomiske fordeler. Slike skal drives ut av Guds menighet. De andre syndene som avgudsdyrkelse, spott og drukkenskap, er så grove synder at de i almindelighet ansees som gyldig årsak til utelukkelse av den kristne menighet.

Det er slett ikke merkelig, venner, at Guds menighet på sine steder er enstående kraftløs, at man må arbeide år ut og år inn uten å se noget resultat. Det er ikke underlig at stakkars opriktige mennesker må kjempe hele livet og ikke se nogen virkelig seier, fordi man hyller bevisst synd og kanskje setter de største syndere høiest i Guds menighet. Det kan ikke forundre at Gud har stengt sin himmel for slike menigheter. Det står her at horkarler, gjerrige, røvere etc. ikke skal arve Guds rike. Og de troende skal ikke ha noget samkvem med dem. Dette regnes til grov åpenbar synd.

Vi har også andre saker som Guds ord tydelig sier vi skal utelukke personer for. Vi kan slå op 2. Tim. 2: 16—18: «Men hold dig fra den vanhellige tomme snakk! ti de går alltid videre i ugudelighet, og deres ord vil ete om sig som dødt kjøtt. Blandt disse er Hymenæus og Filetus, som er farne vill fra sannheten, idet de sier at opstandelsen alle-

rede har vært, og de nedbryter troen hos noen». Slå også op 1. Tim. 1: 18—20: «Dette bud overgir jeg dig, min sønn Timoteus, efter de tidligere profetiske ord om dig, forat du ved dem skal stride den gode strid, idet du har tro og en god samvittighet, som nogen har kastet fra sig og lidd skibbrudd på sin tro; blandt disse er Hymenæus og Aleksander, som jeg har overgitt til satan, forat de skal tuktes til å la være å spotte». Her har vi den samme Hymenæus omtalt som i 2. Tim. Han talte tomme ord, og han forkyste at opstandelsen allerede var skjedd. Denne mann overgav Paulus til satan, forat han skulde lære sig ikke å spotte, d. v. s. han blev på den måte, som omtales i 1. Kor. 5, overgitt til satan til kjødets ødeleggelse.

Således ser vi at et menneske ikke behøver å leve i grove synder, som vi har talt om her, men at også villfarelse er årsak nok til utelukkelse. Det var en villfarelse angående den kristne tro, og denne villfarelse anså Paulus så betydningsfull at den skulde straffes på samme måte som ekteskapsbryteren i Korint. Han skulde overgis til satan på samme måte som den annen. Således ser vi at falsk lære berettiger til utelukkelse av Guds menighet.

Der finnes dem som sier: Ja, men har et menneske livet i Gud, og allikevel er kommet inn i villfarende anskuelser, kan man vel ikke utelukke vedkommende? Der finnes en korporasjon som hevder denne sats: villfarelse kan ikke berettige oss til å utelukke noen. Hver og en får tro hvad som helst, hovedsaken er at de har liv i Gud.

Og dersom man sier sig å tro på Gud, anser de at man har livet i Gud. Dette strider mot Guds ord, ti det sier at Guds menighet skal holdes ren og fri, så den ikke blir smittet og ødelagt av villfarelse. Det sprer sig naturligvis fra menighet til menighet. Anta at denne villfarelse hadde fått være i den apostoliske tids menigheter. Den hadde grepet om sig mer og mer, og snart hadde hele kristenheten været smittet. Med nyteologien er det også slik at hver og en får ha de anskuelser han vil; hovedsaken er at de har samfund med Kristus, sier de.

Der finnes et par andre ord som jeg også skal lese. Det er Titus 3: 10—11. Her finnes årsaker for hvilket man kan utelukke av menigheten. «Et menneske som gir sig av med vranglære skal du vise fra dig, efterat du har formant ham en gang og en gang til, da du vet at en sådan er forvendt og synder, dømt av sig selv». (Svensk oversettelse: «En man, som kommer partisöndring åstad, må du visa ifrån dig, sedan du en eller två ganger har förmanat honom; ty du vet, at en sådan är förvänd och begär synd, ja, han har själv fält domen över sig».)

Et menneske som ikke vil leve i fred og kjærlighet i menigheten, men danner parti om sig selv — og det er nettop det merkelige at partier alltid er om personer — en slik skal man vise ifra sig. Man har klaget over pinsevekkelsen de siste årene, og ment at vi er partiske. Man mener at vi tar parti for visse ting i bibelen. Men partiskheten viser sig ikke heri. Partiskheten samler sig om **mennesker**. Når Paulus taler om i 1. Kor. 1 at der fantes partier

blandt korintierne, så bestod disse partier deri, at den ene sa: «Jeg holder mig til Paulus». Den andre sa: «Jeg holder mig til Apollos». En annen sa: «Jeg holder mig til Kefas», etc. Denne gruppering om personer er partiskhet. Å stå for sannheter i Guds ord er ifølge skriften ikke partisinn. Å stå for sannheten som Gud har gjort levende for en, slik at man kan leve og dø for den, det kaller folk partisinn, men det gjør ikke skriften. Partiske mennesker samler sig om personer. Og det er farlig i Guds menighet. Slike mennesker får alltid anledning til å danne partier.

Det kan gå til slik at en person ikke er som han bør være blir gjenstand for anmerkning fra forstanderens side eller fra søsken i menigheten. Men istedenfor å forbedre sig, blir man forarget og legger feilen på den som har påtalt saken, og begynner å agitere imot ham eller imot menigheten. Den misfornøide får sine slektninger og venner på sin side, og så danner man parti. Jesus sier: «Om nogen kommer til mig og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre, ja endog sitt eget liv, han kan ikke være min discipel». Luk. 14: 26. Men de som danner partier går rett imot dette Jesu ord og anser sig nødsaget til å ta sine slektningers og venners parti. Og så blir der på en slik grunn nye religiøse retninger. Hvilken ynkelighet! Slik dannes partier. Disse kan ha de aller fagreste omsvøp for sine foretagender, men det er et menneske som er blitt såret og det er årsaken til at man stiller sig med partier om sig selv. Men skriften sier at man skal vise bort slike personer.

I Rom. 16: 17 leser vi: «Men jeg formaner eder, brødre, til å holde øie med dem som volder tvedrakten og anstøtene imot den lære som I har lært, og gå avveien for dem».

Guds ord pålegger oss ikke å ha med i menigheten slike som volder tvedrakt. Man skal advare dem en eller to ganger, men hvis de ikke tar imot tilrettevisning skal man vise dem ifra sig.

Det er et stort spørsmål, som jeg har måttet berøre, og det er dette: Har man rett til å utelukke en person av Guds menighet, før man er overbevist om, eller har bevis for, at han har tapt livet i Gud? På dette spørsmål svarer nogen ubetinget nei!

Hvad sier Guds ord herom? Slå op Johannes 15: 2: «Hver gren på mig som ikke bærer frukt, den tar han bort; og hver den som bærer frukt, den renser Han, forat den skal bære mere frukt». Hvad er det for en gren som Herren hugger av? Den som er tørr? Nei! Der står: «Den som ikke bærer frukt, den tar Han bort». Et medlem i Guds menighet kan være med blandt alle de andre og se ut som de andre levende menighetsmedlemmer, men han lever i gjerrighet, lever som denne verden lever, taler tomme ord der eter omkring sig som kreft, er besmittet av alskens villfarelse, er et partimenneske og forekommer under alt dette å være meget gudfryktig. Det er ofte så at personer som er falske er de gudeligste, ti de må legge an på å være meget gudelige i det utvortes for ikke å bli opdaget, mens en virkelig kristen ikke behøver å gå rundt og være merkverdig. Han er kristen under

alle forhold, og han kjenner denslags gudelige taler som den falske kristen fører, han kjenner at det er noget underlig ved det, han er ikke med og blir ikke lykkelig av det. Det er noget tomt.

Har man da rett til å utelukke slike personer som lever i denne falskhet? Der gjøres ofte den innvending: Ja, men han eller hun er jo en kristen, han ber jo til Gud, og han taler jo så godt, og han er jo også gudfryktig, han har i hvert fall livet i Gud, og da kan man vel ikke utelukke ham av menigheten». «Hver gren på mig som ikke bærer frukt, den tar Han bort». Når man er gjerrig, lever for denne verden og er et partimenneske og sprer villfarelse, da lever man ikke for Gud, og man ophører å bære frukt. Det er av betydning at et slikt menneske blir avklippet, avskåret fra Guds menighet.

Jeg leste for en tid siden i en avis en uttalelse av en pastor her i Stockholm som blandet sig inn i diskusjon om vår menighets rett til å utelukke. Og han skrev, at noget som Filadelfia aldri skal komme fra er at man ikke har rett til å utelukke fra menigheten en person som har livet i Gud. Og det slo han fast som noget der aldri skulde kunne rokkes. Og så sier han videre: Man kan ikke amputere bort et lem på legemet, før det er dødt. Men hvordan holder det stikk? Dersom min hånd er angrepet av en sykdom, — anta f. eks. blodforgiftning, og jeg underkaster mig doktorbehandling og man ser at den eneste måte å heve sykdommen på er å ta bort hånden — skal jeg da vente til min hånd er død? Da risikerer jeg jo at hele legemet dør. Når et lem er angrepet av en sykdom,

skynner man sig, innen sykdommen utbrer sig mere til legemet, å amputere bort det onde lem for at ikke hele legemet skal angripes.

Menighetstukten tilsikter det samme. Et lem i Guds menighet som angripes av synden, forderver hele menighetslegemet, dersom det får fortsette, og menigheten kommer til å dø. Derfor, hvis det er livsfare for de øvrige medlemmer i menigheten når en person får stå der, så har man full rett til å skjære av en slik selv om vedkommende er levende. Og Guds ord tillater at en levende gren avhugges fra treet, dersom den ikke bærer frukt, og Gud selv fjerner bort en sådan. Jeg tror at dette er hemmeligheten til hvad som står i Matt. 18, at hvad vi binder på jorden skal være bundet i himmelen. Jeg har stått innenfor denne tanke: Ja, men kjære Gud, anta at vi utelukker en person som ikke helt har mistet livet i Gud, da er jo ikke menigheten her på jorden i samklang med menigheten i himmelen. Men legg merke til hvad Jesus her sier om grenen, hvis den ikke bærer frukt skal den hugges av. Og efterat den er hugget av visner den. Læser vi fortsettelsen i Joh. 15, det sjette vers, ser vi tydeligere hvorledes det skjer: «Om nogen ikke blir i mig, da kastes han ut som en gren og visner, og man sanker dem sammen og kaster dem på ilden og de brenner». Nettop ved at menigheten handler slik, og skiller personen fra sig og avbryter forbindelsen med ham, skjer der noget i Åndens verden. Man har konstatert at en person ikke lengre bærer frukt for Gud, og han avskjæres fra menigheten. Siden kommer fortørkningsperioden.

Han visner og beredes for ilden, og han går under dersom han ikke våkner op, søker Gud og angrer.

Guds ord sier således at en person ikke behøver å være åndelig død for å utelukkes, men fra den annen side lærer også skriften at vi ikke alltid kan se når en person er åndelig død. De var med blandt de andre og de bar frem sitt offer som de, men Gud så deres falskheter. Vi skal ikke være så sikre på at den eller den lever for Gud, fordi om han ikke er utelukket. Det kan vi ikke si, ti det kan hende at vi bedrar oss. Men er det klart og åpenbart, at hvis en person lever i synd, har menigheten rett og ikke bare rett men plikt til å skille ham fra sig, forat ikke hele menigheten skal gripes derav å gå under.

Menighetstukten i menigheten er, som hos den enkelte, den måte på hvilken menigheten ytterst kan reagere mot synden for selv å kunne leve for Gud. Det må den enkelte gjøre, og likeledes menigheten, forat den skal kunne fortsette å leve sitt liv for Gud.

Dette er meget alvorlig. Må Gud hjelpe oss alle til å leve for Ham i renhet, hellighet, sannhet og ærlighet, slik at vi kan stå i en rett forbindelse med Ham. Da står vi også i rett forbindelse med menigheten. Grenene i treet har forbindelse med stammen. Slik også med oss. Vi har forbindelse med Jesus og derfor også med de andre lemmene.

Herren hjelpe sin menighet til å øve menighetstukt på den måte Gud vil. Da kan vi ha håp om stor fremgang og herlige seire i Guds rike.

IX.

Et av de store og bærende prinsipper som bibelen inneholder, er at Gud straffer det onde. Denne tanke er så tydelig fremstilt i bibelen, at hvis man forkaster den må man, dersom man vil være konsekvent, forkaste hele bibelens fremstilling om Gud. Vi møter denne tanke i syndefallet, da mennesket som straff for sin overtredelse blev drevet ut av Edens have. Vi ser samme straffeprinsipp gjengitt i Mose lov. Vi kan spore dette prinsipp gjennom alle bibelens bøker inntil evangeliene hvor Jesus forkynner de evige straffer, og helt til Åpenbaringens fremstilling av straffen over alle som synder mot Gud. Det er ikke bare i bibelen vi har straffetanken gjengitt. Dersom vi kaster blikket ut i naturen skal vi over alt finne det samme prinsipp gjennomført med hensyn til naturlovene. Disse lover, som eksisterer for å opretholde og sammenholde den verden i hvilken vi lever, inneslutter i sig en straffelov som er ubestikkelig og forferdelig i sine virkninger. Det er en lov som sier at om jeg stikker min hånd i ilden, brenner jeg mig. Hvis jeg som ikke er skapt til å leve i vann, allikevel forsøker å gjøre det, vil døden umiddelbart bli en følge av min lovovertrædelse. Dersom jeg leker med den overordentlige tyngdelov og går tilstrekkelig langt fra jordens overflate, og siden lar tyngdeloven uten nogen som helst hindring dra mig imot jorden, da kan det koste mig store skader og kanskje livet. Således har hver naturlov sin straffelov. Dette er skaperens vise anordning forat menneskene ikke skal misbruke de underfulle naturkrefter som

Han har stillet til deres rådighet. Det er også til vårt beste at Gud har gitt oss de moralske og åndelige lover som vår bibel innholder. Og hvad er vel naturligere enn at overtredelser av disse også medfølger straff?

Det har alltid ligget i det falne menneskes interesse å søke å fornekte straffens virkelighet, og det har hatt en god medhjelper i den gamle slange, bedrageren, som gjennom hele menneskehetens historie har repetert hvad han sa til våre første foreldre: Har Gud virkelig sagt? Nei, mener han, og nei mener det falne menneske, er Gud så god som en person med Hans vesen må være, kan Han ikke straffe det onde. Og så forsøker man å se bort fra naturlovene, så vel som fra bibelens advarsler, for med en sovende samvittighet å fortsette på overtredelsenes vei. Man er så blind at man ikke innser hvor umulig en slik tanke er, at Gud skulde unnlate å straffe det onde, fordi Han er god. Det er vel nettop fordi Han er god at Han straffer det onde. Hvis Gud ikke straffet det onde, var Han jo selv ond. Hvorledes er det med vårt samfunds lover? Skulde man ville anse at det var et vidnesbyrd om at et samfund var godt hvis man hadde ophørt med å straffe de onde der, eller hvorledes skulde det være med en far om hvem man for å rose ham sa: Han er så god at han ikke straffer sine barn hvad galt de enn gjør. Den som ikke straffer det onde er selv ond. Men fordi Gud er god har Han fastsatt disse lover som uvegerlige straffer det onde, og det i den hensikt at menneskene skal ta sig i vare, fly overtredelsen og unngå straffen.

Jo mere ondskapen griper om sig, og jo mere

bløtaktige menneskene blir, jo mere vender man sig bort fra den bibelske tanke om straff. Man tror at man skal gjøre menneskene en tjeneste ved å imøtekomme deres forventede opfatninger heri. Fordi menneskene på grunn av sin ondskap ikke tåler å høre om Guds straff, mener man at man heller ikke må fremholde sannheten derom. I slike forfallstider opstår alltid religiøse retninger som imøtekommer menneskenes smak og forkynner at Gud ikke straffer synden så hårdt som bibelen ved første øiekast gir utseende av, men at der må ligge en annen mening i bibelordet enn den de bibeltro hevder.

Denne motvilje for bibelens lære om straff har fått uttrykk i forskjellige retninger innen den kristne virksomhet. Et område hvor den spiller en stor rolle er i spørsmål om forsoningen. Uten å tenke på at man har latt sig påvirke av tidens bløtaktige ånd har man reagert mot at Gud skulde behøve å straffe synden for å kunne rettferdiggjøre syndere. Tanken om straff har støtt teologene for pannen, og de har frembragt en forsoningslære som utelukker Kristi strafflidelse. Guds kjærlighet er ifølge deres mening representert i Kristi offerdød, men ikke Guds rettferdighet og hellighet. Gud hadde gitt en lov, men Han bryr sig ikke om å oprettholde den. Han har sagt at den som synder skal dø og straffes, men lengre frem i tiden, mente de, at Gud lar urett gå for rett. Han befrier sine egne lover fra den straff som ellers følger av overtredelsen. Disse mener at Gud våker over sine befalinger med en slapphet som vilde, om den eksisterte, være meget ansvarsløst. Men Gud er ikke slik. Alle Hans lover står faste, og naturligvis også straffelovene.

Derved at Kristus har tatt straffen på sig er en forsoning tilveiebragt hvortil enhver synder som blir frelst tar sin tilflukt. «Straffen blev lagt på Ham, forat vi skulde ha fred». Es. 53: 5: «Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbandelse, idet Han blev en forbandelse for oss». Gal. 3: 13. «Han, som ikke visste av synd, har Han gjort til synd for oss, forat vi i Ham skal vorde rettferdige for Gud». 2. Kor. 5: 21. «Hvem Gud stillet til skue i Hans blod, som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi Han i langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort — for å vise sin rettferdighet i den tid, som nu er, så Han kunne være rettferdig, og gjøre den rettferdig, som har troen på Jesus». Rom. 3: 25—26. Samme motvilje mot bibelens straffeteori ligger også til grunn for de religiøse retninger som fornekte de evige straffer. Man hører atter den gamle fiendes røst: «Skulde Gud virkelig ha sagt?» Er det mulig, sier man, at Gud skulde straffe så hårdt? Man vil forsone de evige straffer med den menneskelige fornuft, og til slutt forkaster man denne bibelens lære, selv om man skal være nødt til å fornekte eller forvrengte ordet aldri så meget.

Dette teologenes iherdige arbeide på å slå av og bortforklare Guds tydelige ord i bibelen om straffen over synden har en skrekkelig måte fordervet de kristnes rettferdighetsbegrep. Man sier et og gjør noget annet. Men det kan man naturligvis gjøre og enda være en kristen, da Gud ifølge deres mening selv har handlet slik. Om de i spørsmål om rett og rettferdighet lar urett være rett, så er der naturligvis ikke noget galt i det, ti de mener at Gud har handlet på denne måte. Der-

som de slettet over synden hos sig selv og andre, kunde de ikke anse dette som noget urett, ti de mener at hele Guds frelse ikke er noget annet enn en utslettelse av synden. De har gjennom disse sine lærdommer trukket Gud ned fra å være den absolutte rettferdighet til å være et snildt og medgjørilig vesen som mere ligner et moderne bløtaktig menneske enn noget annet.

Slappheten med hensyn til den kristne menighetstukt har sin rot nettop i den tendens som vi her har påtalt. Man vil ikke høre tale om straff, det faller ikke denne tidens mennesker i smak, og passer ikke inn i den moderne kristendom. Vår tid er tolerant. Man får ofte høre at Gud er kjærlighet, men sjelden at Han er rettferdighet. Slappheten i den kristne menighetstukt henger således sammen med forkastelsen av bibelens lære om at Gud straffer det onde. Denne slapphet beror på rettferdighetsbegrepets nedbrytelse eller på manglende kunnskap om Gud og Hans sanne vesen.

Man tror at slappheten mot synden er det samme som guddommelig kjærlighet, men dette er dog noget helt annet. Guds ord sier oss at vi skal hate det onde. Det sier om Jesus: «Fordi Du elsket rettferdighet, og **hatet urett**, derfor har, o Gud, din Gud salvet Dig med gledens olje fremfor alle Dine medbrødre». Hebr. 1: 9. Den som elsker rettferdighet og hater urett, han forstår hvor alvorlig det er å synde, og at Gud må, for å opretholde ordenen i sitt store univers, straffe synden, og at dette må skje også i Guds menighet. Den menighet som elsker rettferdighet og hater urett, skal få leve i Guds Ånds fylde og får være salvet med gledens olje.

